PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 1

1. Burmistrz decyzją z 31.10.14 r. przyznał K. K. zasiłek rodzinny na dzieci – F. K. oraz bliźnięta L. K. i A. K. w kwocie po 77 zł miesięcznie na okres (..), dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego na dziecko L. K. w kwocie 400 zł miesięcznie na okres (..) oraz dodatek z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej przyznany na A. K. w kwocie 80 zł miesięcznie na okres (..). Decyzja została doręczona K. K. 13.11.14 r. Pismem z 13.07.15 r. prokurator na podstawie art. 182 § 1 i 2 k.p.a wniósł sprzeciw z żądaniem zmiany decyzji z 31.10.14 r. poprzez przyznanie K. K. świadczenia w formie dodatku z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego na każde z bliźniąt L.K. i A.K. Burmistrz decyzją z 19.10.15 r. odmówił zmiany własnej ostatecznej decyzji z 31.10.14 r. Decyzja ta, doręczona K.K. 22.10.15 r., nie została doręczona prokuratorowi. Dnia 14.03.16 r. prokurator wniósł skargę na decyzję burmistrza z 19.10.15 r.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Skargą z marca 2016 r. prokurator zakwestionował uchwałę rady miejskiej z czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze w całości wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. Uchwale zarzucił rażące naruszenie prawa poprzez niepełne wyczerpanie zakresu upoważnienia ustawowego zawartego w ustawie o pomocy społecznej i uregulowanie jedynie zasad i podstaw przyznawania świadczenia oraz warunków zaistnienia obowiązku, wysokości i sposobu zwrotu wydatków za świadczenia w formie usług opiekuńczych, z jednoczesnym brakiem wskazania kosztu jednostkowego za jedną godzinę tych usług. Rada miejska w odpowiedzi na skargę wniosła o jej oddalenie. W uzasadnieniu wyjaśniła, że zaskarżona uchwała została opublikowana w dzienniku urzędowym województwa z 2004 r. co potwierdziło, że jest ona ważna, gdyż organ nadzoru nie wszczął postępowania nadzorczego. Na mocy § 10 uchwały rady miejskiej z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowych warunków przyjmowania i odpłatności za usługi opiekuńcze, zaskarżona uchwała straciła moc i już nie obowiązuje. W uchwale z dnia 17 grudnia 2015 r. rada miejska ustaliła koszt 1 godziny świadczonych usług opiekuńczych w wysokości 17 zł. Podniosła, że zarówno organ nadzoru, jak również żaden podopieczny ośrodka pomocy społecznej nie kwestionował odpłatności za świadczone usługi opiekuńcze. Wszystkie decyzje przyznające świadczenia zostały skonsumowane i nikt nie wniósł żadnych roszczeń. Gdyby roszczenia takie zostały wniesione w chwili obecnej, należałoby je uznać za przedawnione.
   Dokonaj oceny skuteczności poglądu rady miejskiej wyrażonego w odpowiedzi na skargę prokuratora i umotywuj stanowisko.

3. Skargą z 2015 r. Katarzyna F. zakwestionowała uchwałę rady miasta i gminy z lipca 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wybranych obszarów miasta M. Pismami z 6 maja 2015 r. oraz 12 sierpnia 2015 r. "M." sp. jawna, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zwróciła się o dopuszczenie do udziału w ww. sprawie. W uzasadnieniu wniosku wyjaśniła, że spółka jest właścicielem nieruchomości leżącej na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego będącego przedmiotem skargi. Spółka na nieruchomości tej zgodnie z ustaleniami zaskarżonego planu prowadzi działalność gospodarczą i jest przeciwna wyeliminowaniu tego aktu z obrotu. W piśmie podkreślono, że wynik postępowania sądowego dotyczy interesu prawnego spółki.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie dopuszczenia spółki do udziału w postępowaniu i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 3

1. Starosta decyzją z lutego 2012 r. dokonał rejestracji samochodu osobowego marki Toyota o numerze VIN 1234, rok prod. 2011, na rzecz R. C. wydając mu dowód rejestracyjny i kartę pojazdu. W toku nadzorowanego w 2013 r. przez prokuraturę rejonową postępowania karnego dot. podrobienia dokumentów odnoszących się do szeregu pojazdów, w lipcu 2013 r. uzyskano opinię z zakresu mechanoskopii dotyczącą oznakowania identyfikacyjnego samochodu zarejestrowanego na rzecz R.C, z której wynikało, iż oznakowanie identyfikacyjne VIN 1234 jest nieoryginalne i wykonane zostało niefabrycznie po wcześniejszym zeszlifowaniu numeru pierwotnego VIN 5555. Biegły stwierdził również, że tabliczka znamionowa pojazdu jest podrobiona i zamocowana wtórnie do nadwozia badanego pojazdu. Pojazd o nr VIN 5555 został w 2012 r. zgłoszony w Niemczech, jako utracony. Postanowieniem z listopada 2013 r. prokurator rejonowy umorzył śledztwo w sprawie V DS/13 dotyczące przerobienia znaku identyfikacyjnego przedmiotowego pojazdu wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.
Dokonaj oceny, czy w przedstawionej sytuacji istnieją podstawy do podjęcia przez prokuratora działań pozakarnych na gruncie prawa administracyjnego i ewentualnie jakich. Uzasadnij swoje stanowisko.

2. Postanowieniem z października 2015 r. WSA odrzucił skargę B. K. na bezczynność Rady m.st. Warszawy w przedmiocie zmian w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, wniesioną w trybie art. 101a ust. 1 ustawy o sam. gminnym. B. K. zarzucił, że Rada nie dokonując stosownych zmian w miejscowym planie uchyla się od obowiązku prowadzenia polityki planistycznej. W uzasadnieniu WSA wskazał, że z przepisów określających zadania i obowiązki gminy, nie wynika prawo do żądania przez mieszkańca gminy podjęcia czynności mających na celu przyjęcie uchwały zmieniającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Inicjatywa uchwałodawcza przysługuje wyłącznie określonym w ustawie organom i osobom, a nie każdemu mieszkańcowi z osobna. Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł B. K., który zarzucił naruszenie art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. powodujące błędne odrzucenie skargi, w sytuacji, gdy winna ona podlegać rozpoznaniu ponieważ gmina ma obowiązek prowadzić politykę planistyczną, oraz naruszenie art. 101 ust. 1 w związku z art. 101a ustawy o sam. gminnym poprzez jego niezastosowanie, gdyż gmina uchyla się od obowiązku odpowiedniego ukształtowania polityki planistycznej.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuj stanowisko.

3. Wyrokiem z 9.02.15 r. WSA oddalił skargę T. K., M. K.-S. i W. K. na postanowienie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z sierpnia 2014 r. w przedmiocie zwrotu wniosku. M. K. – S. złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia powyższego wyroku, w związku z czym jego odpis został jej doręczony w dniu 4.03.15 r., o czym świadczy podpis na zwrotnym potwierdzeniu odbioru. Od wskazanego wyżej wyroku z dnia 9.02.15 r. skargę kasacyjną oprócz M. K. – S. wnieśli także T. K. i W. K. Wojewódzki sąd administracyjny postanowieniem z dnia 8.05.15 r. odrzucił skargę kasacyjną T. K. i W. K. wskazując, że nie składali oni wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 9.02.15 r., zatem nie otrzymali jego odpisu z uzasadnieniem, co oznacza, że złożenie przez nich skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne. T. K. i W. K złożyli zażalenie, wnosząc o uchylenie postanowienia. Podali, że przyjęli zasadę solidarnego współuczestnictwa, zasugerowali się, że skoro zostali solidarnie wezwani do uiszczenia wpisu sądowego, to złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku przez jednego ze skarżących, również dotyczy pozostałych.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 4

1. WINB decyzją z 2014 r. stwierdził nieważność decyzji PINB z 2011 r. nakazującej A. i J. R. wykonanie określonych czynności w celu doprowadzenia realizowanej inwestycji do stanu zgodnego z prawem. Odwołanie od decyzji wniósł J. L. oraz J. R. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z września 2015 r. po rozpoznaniu odwołania J. L. utrzymał w mocy decyzję WINB, natomiast decyzją z października 2015 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. umorzył postępowanie odwoławcze z odwołania J. R. Podał, że odwołanie wniesione przez J.R. wpłynęło do organu po rozpoznaniu odwołania innej strony postępowania – J. L. Organ po rozpatrzeniu odwołania J. L. decyzją z września 2015 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję WINB z 2014 r. i dlatego skontrolowanie decyzji organu I instancji na skutek odwołania jednej ze stron (złożonego wcześniej) spowodowało bezprzedmiotowość postępowania odwoławczego zainicjowanego przez J.R. Wydanie decyzji ponownie oceniającej decyzję pierwszej instancji prowadziłoby do naruszenia art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.
   Dokonaj oceny legalności działań Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

2. Decyzją z 30.03.15 r. prezydent miasta odmówił J.D. udzielenia ulgi za usunięcie i przechowywanie pojazdu. W dniu 25.05.15 r. J.D. wniósł odwołanie. W piśmie przewodnim z 2.06.15 r., skierowanym do SKO i do wiadomości J.D., organu I instancji stwierdził, że strona złożyła odwołanie z uchybieniem terminu. We wniosku o przywrócenie terminu, który 16.06.15 r. wpłynął do SKO (stempel pocztowy- 11.06.15 r.) J.D. wskazał, że "rzekome" uchybienie terminu jest niewielkie i nie z jego winy. Dodał, że nie mógł odebrać awizowanej przesyłki z decyzją, gdyż od 1 do 22.04.15 r. przebywał w sanatorium. Z akt wynika, że J.D. nie odebrał przesyłki zawierającej decyzję (awizo z 3 oraz 14 kwietnia 2015 r.). Pismem z 25.04.15 r. już po powrocie do miejsca zamieszkania zwrócił się do organu o ponowne przesłanie decyzji wyjaśniając, że z uwagi na pobyt w sanatorium nie mógł jej odebrać. W odpowiedzi, organ pismem z 12.05.15 r. ponownie przesłał J.D. decyzję. Przesyłka została doręczona J.D. 14.05.15 r. Postanowieniem z 16.07.15 r. SKO odmówiło J.D. przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. Uznało, że termin 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu liczony od 23.04.15 r., tj. od dnia następnego po dniu kiedy J.D. powrócił z sanatorium - nie został dochowany.
   Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięcie SKO i umotywuj stanowisko.

3. Wezwaniem z lipca 2015 r. skierowanym do burmistrza miasta na podstawie art. 101a ust. 1 ustawy o sam. gminnym J.K. wniosła o wydanie decyzji podziałowych dla działki 55 i 56 zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego celem wydzielenia pasa drogowego dla wykonania drogi 4KD oraz wystąpienie o pozwolenie na budowę drogi na działce powstałej z wydzielonych działek nr 55 i 56. Pismem z lipca 2015 r. Burmistrz miasta udzielił J.K odpowiedzi. Podkreślił, że obowiązujące przepisy nie nakładają na organ obowiązku wszczęcia i prowadzenia postępowania podziałowego w zakresie działek objętych wezwaniem, gdyż są one własnością różnych podmiotów i nie ma podstaw do prowadzenia z urzędu postępowania podziałowego. Odnośnie budowy drogi, burmistrz stwierdził, że ujęcie w planie takiego zadania, jak budowa nowej drogi publicznej, nie jest równoznaczne z nałożeniem na organy gminy obowiązku realizacji takiego zamierzenia. Oznacza tylko prawną możliwość wykonania takiej drogi. W skardze do WSA J.K. domagała się uznania bezczynności burmistrza w zakresie realizacji planu zagospodarowania przestrzennego przez odstąpienie od budowy drogi wskazanej w tym planie i oznaczonej symbolem 4KD, stanowiącego naruszenie art. 7 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie gminnym.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi J.K. i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 6

1. I.C. wniosła skargę drogą elektroniczną, sprecyzowaną następnie pismem, bezpośrednio do WSA, na uchwałę rady gminy nr X/6/13 z 29.11.13 r. w sprawie zbycia nieruchomości. Przedmiotową skargę WSA przekazał organowi celem nadania biegu. Po zwrocie skargi przez organ, skarżąca zarządzeniem przewodniczącego wydziału została zobowiązana do wykazania, czy przed wniesieniem skargi do sądu wyczerpała środek zaskarżenia poprzez skierowanie do rady gminy wezwania do usunięcia naruszenia prawa oraz do wykazania daty nadania tego wezwania w terminie 7 dni, od dnia otrzymania niniejszego wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi. Skarżąca w zakreślonym terminie przesłała sądowi następujące dokumenty: pismo Ministerstwa Sprawiedliwości skierowane do Prokuratury Generalnej w sprawie korespondencji I. C. oraz pismo do przewodniczącego rady gminy, w którym opisała swoją trudną sytuację związaną ze sprzedażą drogi dojazdowej do jej posesji.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi I.C. i umotywuj stanowisko.

2. Postanowieniem z 20.01.15 r. dyrektor oddziału regionalnego ARiMR, na podstawie art. 134 k.p.a. po rozpatrzeniu odwołania J.W. od decyzji z 28.10.2014 r. wydanej przez kierownika biura powiatowego ARiMR stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że z potwierdzenia odbioru decyzji wynika, że została ona odebrana przez stronę 29.10.14 r. Mimo że decyzja zawierała zgodne z prawem pouczenia, skarżący nadał odwołanie za pośrednictwem poczty dopiero 20.11.14 r. Termin do dokonania tej czynności upłynął zaś 12.11.14 r. W związku z przekroczeniem terminu, organ odwoławczy nie mógł rozpoznać merytorycznie odwołania lecz był zobowiązany wydać niniejsze postanowienie. J.W. złożył skargę na postanowienie do WSA wskazując, że pracownicy ARiMR nie uwzględniają niewiedzy rolnika związanej z stosowaniem procedur i w sposób krzywdzący przyjęli, że nie mają obowiązku pouczania strony z urzędu o możliwości wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Podniósł, iż w związku z krytycznym stanem zdrowia jedynego brata musiał wyjechać do ośrodka opiekuńczego gdzie wówczas on przebywał, co uniemożliwiło podjęcie działań zgodnych z procedurami w ARiMR i załączył akt zgonu brata A.W. z datą 9.02.15 r.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi J.W. i umotywuj stanowisko.

3. Prawomocnym wyrokiem z czerwca 2014 r. WSA oddalił skargę rady gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody z 2013 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy z 2013 r. Mocą uchwały zakwestionowanej przez organ nadzoru, zakład usług komunalnych stał się podmiotem obowiązanym do prowadzenia tzw. spraw „śmieciowych". Zakład usług komunalnych wniósł do WSA skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem WSA z czerwca 2014 r. na podstawie art. 271 pkt 2 ustawy P.p.s.a. (nieważność postępowania) albowiem na skutek naruszenia przepisów prawa, nie był w sprawie reprezentowany, chociaż powinien być uznany za stronę. Postanowieniem z grudnia 2014 r. WSA odrzucił skargę stwierdzając, że pochodzi od podmiotu, który nie posiada legitymacji do jej wniesienia. Zdaniem sądu, w postępowaniu ze skargi jednostki samorządu terytorialnego na rozstrzygniecie nadzorcze organu nadzoru stronami są: jednostka samorządu, a w istocie ten organ jednostki samorządu terytorialnego, którego akt podlegał unieważnieniu w postępowaniu nadzorczym, oraz organ nadzoru. Innych stron nie ma. Ponadto zakład, jako gminna jednostka organizacyjna wykonująca zadania gminy, a nie zadania własne, nie posiada interesu prawnego uprawniającego do udziału w postępowaniu sądowym ze skargi rady gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody.
   Dokonaj oceny legalności stanowiska WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 7

1. J.J. zwróciła się do dyrektora oddz. ZUS o rozłożenie na raty kosztów egzekucyjnych w wysokości 1000 zł. Wskazany organ egzekucyjny postanowieniem odmówił rozłożenia na raty kosztów egzekucyjnych. Dyrektor izby skarbowej, po rozpatrzeniu zażalenia J.J., wniesionego na wyżej opisane rozstrzygnięcie dyrektora oddz. ZUS, postanowieniem uchylił w całości postanowienie organu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez ten organ, uznając, że organ I instancji w toku postępowania nie podjął działań niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i nie zgromadził dowodów w celu ustalenia występowania ustawowych przesłanek rozłożenia na raty. Na powyższe postanowienie dyrektora izby skarbowej, skargę do WSA wniósł dyrektor oddz. ZUS, domagając się jego uchylenia w całości, z uwagi na naruszenie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z lutego 2015 r. prezydent miasta na podstawie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości orzekł o odpłatnym przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego R. R. w prawo własności i określił wysokość opłaty. Pismem z kwietnia 2015 r. prokurator wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji prezydenta domagając się wznowienia postępowania oraz wydania nowej decyzji o odmowie przekształcenia użytkowania wieczystego we własność. Decyzją z maja 2015 r., prezydent powołując się na art. 145a k.p.a. orzekł o uchyleniu decyzji z lutego 2015 r. i odmówił przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przysługującego R. R. w prawo własności. Decyzją z czerwca 2015 r. wojewoda, po rozpoznaniu odwołania R. R., uchylił decyzję prezydenta z maja 2015 r. i umorzył postępowanie wznowieniowe w całości. Wskazał, że jedyną podstawą wniesienia sprzeciwu i mającego nastąpić wznowienia miał być fakt wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku stwierdzającego niekonstytucyjność przepisu będącego podstawą decyzji (sygn. K 29/13). W ocenie wojewody w przypadku art. 145a k.p.a. postępowanie może być wszczęte jedynie na żądanie strony. Prokurator wniósł do WSA skargę, w której zanegował pogląd wojewody.
Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 25.06.14 r. WSA odrzucił skargę A.B. na decyzję dyrektora izby celnej z marca 2014 r. w przedmiocie podatku akcyzowego. Wskazał, że pismem z 29.04.14 r. A.B. wniósł skargę do WSA na decyzję dyr. izby celnej z marca 2014 r. Wezwaniem z 29.05.14 r. sąd zobowiązał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi w postaci jej podpisania i podania wartości przedmiotu zaskarżenia. Wezwanie zostało odebrane 3.06.14 r. Termin do uzupełnienia braków formalnych upłynął 10.06.14 r. Braki formalne skargi nie zostały jednak uzupełnione. Wobec powyższego sąd na podstawie art. 58 § 1 pkt 3 P.p.s.a. odrzucił skargę, gdyż nie uzupełniono jej braków formalnych w wyznaczonym terminie. W skardze kasacyjnej A.B. działając przez pełnomocnika adwokata K.K. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 67 § 5 pkt 3 k.p.a. poprzez nie doręczenie pisma zobowiązującego do uzupełnienia braków formalnych pełnomocnikowi strony, a jedynie stronie, podczas gdy po ustanowieniu w sprawie pełnomocnika sąd winien wszelkie pisma doręczać pełnomocnikowi strony. Podniósł, że w aktach administracyjnych sprawy znajduje się pełnomocnictwo z 4.11.13 r. udzielone adw. K.K. przez A.B. (str. 15 akt administracyjnych). Treść tego pełnomocnictwa wskazuje, że obejmuje ono również umocowanie do reprezentowania skarżącego przed sądami administracyjnymi.
Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 8

1. 24 lipca 2015 r. do starosty wpłynął wniosek prokuratora o wszczęcie wobec T. O. postępowania w przedmiocie ustalenia zdolności do kierowania pojazdami mechanicznymi. W dniu 10.09.15 r. starosta wszczął z urzędu wobec T. O. postępowanie w sprawie skierowania na badania lekarskie. W dniu 8.10.15 r. do organu I instancji wpłynął wniosek T.O. o zawieszenie postępowania na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Starosta postanowieniem na podstawie art. 98 § 1 k.p.a. odmówił zawieszenia postępowania. Powyższe postanowienie zostało doręczone skarżącemu 13.11.15 r. W dniu 18.11.15 r. na powyższe postanowienie T. O. złożył zażalenie zarzucając organowi I instancji błędną wykładnię przepisów k.k. i k.p.a. SKO postanowieniem na podstawie art. 134 w zw. z art. 144 k.p.a., stwierdziło niedopuszczalność zażalenia. T.O. w skardze skierowanej do WSA zarzucił „rażące naruszenie prawa i dóbr osobistych", obrazę „art. 7 k.p.a. w zw. z art. 5 k.c. i art. 75 k.p.a." Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zbadanie przedmiotowej sprawy w całości.
   Wskaż przewidywane rozstrzygniecie WSA i umotywuj stanowisko.

2. Kierownik biura powiatowego ARiMR decyzją z marca 2015 r. odmówił skarżącemu M. K. przyznania płatności rolnośrodowiskowej za rok 2014. Decyzja została doręczona stronie 23.03.15 r. Pismem z 24.04.15 r. M.K. złożył odwołanie oraz wniosek o przywrócenie terminu do złożenia odwołania. W uzasadnieniu stwierdził, że w okresie 14 dni od dnia odebrania decyzji pierwszoinstancyjnej chorował, a od 30.03. do 17.04.2015 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, nie mając możliwości sporządzenia i przekazania organowi odwołania. Po ustąpieniu choroby podjął działania zmierzające do szybkiego przygotowania odwołania, co sprawia, że nie ponosi winy w uchybieniu terminowi. Dyrektor oddziału reg. ARiMR postanowieniem z maja 2015 r. odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. Podniósł, że przedstawione przez M.K. zaświadczenie lekarskie nie jest wystarczające do przyjęcia „braku winy" strony w nieterminowym dokonaniu czynności, a poza nim nie powołał żadnych innych okoliczności, które uprawdopodobniałyby niemożność złożenia odwołania w przewidzianym prawem terminie, np. braku możliwości sporządzenia odwołania i posłużenia się osobą trzecią w nadaniu odwołania. W skardze do WSA, M.K. wniósł zarzucił organowi odwoławczemu, że nie przeprowadził żadnego postępowania wyjaśniającego, które miałoby na celu ustalenie stanu faktycznego sprawy, a w tym jaka choroba uniemożliwiła złożenie odwołania i czy mógł posłużyć się domownikami przy sporządzeniu i złożeniu odwołania. Wyjaśnił, że jest osobą zamieszkującą samotnie, ponieważ jest po rozwodzie, a rodzina mieszka daleko od niego. Wskazał, że nie miał też nikogo, kto mógłby za niego przygotować odwołanie, zawieźć je na pocztę, bądź do siedziby ARIMR.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi M.K. i umotywuj stanowisko.

3. Pismem z dnia 7 października 2015 r. D.W. wniósł o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym postanowieniem WSA z dnia 7 sierpnia 2015 r. o sygn. akt II SA/ 752/15 o odrzuceniu skargi w sprawie dotyczącej skierowania D.W. na badania psychologiczne. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 30 października 2015 r. skarżący został wezwany o wskazanie podstawy wznowienia postępowania i jej uzasadnienie. W odpowiedzi na powyższe wezwanie skarżący podał, że podstawą wznowienia postępowania jest prawidłowe wniesienie środka odwoławczego od decyzji SKO w K., to jest wniesienie skargi w terminie.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 9

1. Wyrokiem z 16.10.13 r. w sprawie ze skargi prokuratora rejonowego, WSA uchylił decyzję SKO z 20.12.12 r. w przedmiocie określenia „L.P." spółce z o.o. zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za 2010 r. Od powyższego orzeczenia pełnomocnik uczestnika postępowania „L.P." wniósł do NSA skargę kasacyjną, która następnie pismem z 6.04.16r. została cofnięta.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie NSA i umotywuj stanowisko.

2. Postanowieniem z września 2014 r., utrzymanym w mocy postanowieniem z grudnia 2014 r. na skutek ponownego rozpoznania, SKO działając na podstawie art. 145a i art. 149 § 3 k.p.a. odmówiło K.T. wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją SKO z lipca 2012 r. w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za usunięcie drzew. Wskazało, że przedmiotem rozpatrzenia jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania w oparciu o art. 145a § 1 k.p.a., gdy w sentencji wyroku z dnia 1 lipca 2014 r. sygn. akt SK 6/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż przepisy tracą moc obowiązującą z upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw, a wyrok został opublikowany w Dz. U. z dniem 14.07.2014 r. SKO przyjęło, że w przypadku odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisów, których niezgodność z Konstytucją orzekł TK, termin miesiąca liczy się od dnia utraty mocy obowiązującej przez przepisy niezgodne z Konstytucją, a zatem wobec opublikowania tego orzeczenia w Dz. U. z 14.07.2014 r., z dniem 15.01.2016 rozpocznie bieg jednomiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania na podstawie art. 145a § 2 k.p.a. – i wówczas skarżący będzie mógł skutecznie ponowić swój wniosek. Przyjęcie, iż termin jednego miesiąca należy liczyć od dnia wejścia w życie orzeczenia TK, a zatem od dnia jego publikacji w Dz. U., prowadziłoby do sytuacji, że we wznowionym postępowaniu administracyjnym organ stanąłby wobec konieczności rozważenia, czy zastosować normę prawną obowiązującą, ale formalnie sprzeczną z Konstytucją, czy odmówić zastosowania takiej normy prawnej z powołaniem się na utratę przez nią z chwilą orzeczenia T.K. domniemania konstytucyjności, do czego nie byłby upoważniony.
   Dokonaj oceny zasadności poglądu SKO i umotywuj stanowisko.

3. Prokurator skargą z września 2014 r. zakwestionował uchwałę rady miasta z 29.12.2011 r. w sprawie opłat targowych (Dz. Urz. Woj.), zarzucając jej rażące naruszenie ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Wskazał, że zaskarżonej uchwale nadano wsteczną moc obowiązującą, ponieważ w § 10 przewidziano, że wchodzi ona w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dz. Urz. Woj. z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2012 r. Według skarżącego, analiza treści uchwały nie wskazuje, aby zaistniała konieczność nadania jej wstecznej mocy obowiązującej. WSA wyrokiem z grudnia 2014 r. uwzględnił skargę i dostrzegając wadę § 10, stwierdził nieważność całej uchwały. Podniósł, że adresaci zawartych w uchwale przepisów nie mieli możliwości zapoznania się z wysokością stawek podatku, jakie będą obowiązywały w następnym roku podatkowym ze stosownym wyprzedzeniem, co najmniej 14 dniowym. Obowiązek i możliwość zapoznania się z obowiązującym prawem może zostać zrealizowany przez podatnika tylko wówczas, gdy prawo to zostanie w sposób należyty opublikowane. Bez znaczenia w tego rodzaju sprawach pozostaje okoliczność, na którą powoływała się gmina, że Minister Finansów w drodze rozporządzenia określił maksymalną wysokość dziennych stawek opłaty targowej. Wysokość stawek podatkowych wynika bowiem z uchwały rady gminy, a nie z rozporządzenia.
   Dokonaj oceny legalności wyroku WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWNIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 10

1. Starosta decyzją odmówił stwierdzenia wygaśnięcia decyzji własnej zezwalającej gminie na realizację inwestycji drogowej. P.W., działający w imieniu Sp. A, złożył odwołanie od powyższej decyzji dnia 8.01.15 r. Postanowieniem wojewoda stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Ustalił, że z blankietu zwrotnego potwierdzenia odbioru wynika, iż doręczenie P.W. decyzji organu I instancji nastąpiło 19.12.14 r. Natomiast odwołanie zostało złożone przez stronę bezpośrednio w sekretariacie starosty 8.01.15 r. Odwołanie zostało więc wniesione po upływie ustawowego terminu, termin ten nie został przywrócony, gdyż strona skarżąca nie złożyła wniosku o jego przywrócenie. Spółka A. zaskarżyła postanowienie do WSA zarzucając obrazę art. 134 k.p.a. gdyż prawidłowa interpretacja przepisu, a także zasady logicznego rozumowania, sprawiedliwości społecznej oraz szeroko rozumiane zasady współżycia społecznego skutkować winny pouczeniem P.W. jako nieprofesjonalisty, nie znającego przepisów prawa o możliwości i trybie przywrócenia terminu do złożenia odwołania.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z lutego 2015 r. prezydent miasta na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości orzekł o odpłatnym przekształceniu prawa użytkowania wieczystego ustanowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, przysługujące "Spółce A" w prawo własności i jednocześnie określił wysokość opłaty za przekształcenie prawa. Pismem z marca 2015 r. prezydent zwrócił się do prokuratora rejonowego z prośbą o wniesienie sprzeciwu na podstawie art. 184 k.p.a. W uzasadnieniu organ wskazał, że w lutym 2015 r. wydał decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności na rzecz spółki A, następnie powołał się na wyrok z dnia 10 marca 2015 r., K 29/13, w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż przepis stanowiący podstawę prawną tej decyzji został uznany za niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.
   Dokonaj oceny możliwości wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od decyzji w oparciu o przesłankę wznowieniową z art. 145a k.p.a. i umotywuj stanowisko.

3. Zarządzeniem z 17 grudnia 2015 roku prezydent miasta odstąpił od żądania od D. i L. K. zwrotu części stanowiącej 90,78 % bonifikaty po jej waloryzacji, udzielonej przy sprzedaży przez gminę-miasto lokalu mieszkalnego w budynku położonym przy ul. Z. w G., tj. kwoty 132.711,24 zł wraz z należnymi odsetkami. Jako podstawę prawną zarządzenia wskazał przepisy ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz uchwałę rady miasta z 26 listopada 2015 r. w sprawie wyrażenia zgody na odstąpienie od żądania zwrotu bonifikaty udzielonej przy sprzedaży lokalu mieszkalnego. W skardze wniesionej do sądu administracyjnego na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym skarżący – D. K. i L. K. zażądali stwierdzenia nieważności zaskarżonego zarządzenia w całości. Zarzucili, że ww. zarządzenie w istotny sposób narusza ich interes prawny, gdyż pozbawia ich ustawowego prawa do zwolnienia na podstawie przepisów u.g.n. W odpowiedzi na skargę prezydent miasta wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie - na wypadek, gdyby odrzucenie nie miało miejsca, o jej oddalenie. Uzasadniając wniosek o odrzucenie skargi organ wyjaśnił, że skarżone zarządzenie wywołało skutek w postaci odstąpienia od dochodzenia od skarżących kwoty udzielonej bonifikaty. Stwierdził też, że charakter dochodzonego roszczenia posiada wymiar stricte cywilny i z tego tytułu nie podlega kontroli sądowoadministracyjnej.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 12

1. Decyzją z kwietnia 2015 r. SKO utrzymało w mocy swoją decyzję z marca 2015 r. o odmowie uchylenia dotychczasowej decyzji. W uzasadnieniu SKO wskazało że decyzją Prezydenta Miasta B. z 2013 r. odmówiono A. L. prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Na skutek odwołania A.L., SKO decyzją z 2013 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję, a WSA oddalił skargę strony na tę decyzję. W 2014 r. A. L. złożyła wniosek o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego decyzją SKO z 2013 r. w trybie art. 145a k.p.a. SKO wznowiło postępowanie i decyzją z marca 2015 r. odmówiło uchylenia dotychczasowej decyzji. Na skutek wniosku A.L., organ ponownie rozpoznał sprawę i decyzją z kwietnia 2015 r. uznał, że zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem. A.L. złożyła skargę na powyższą decyzję do WSA zarzucając naruszenie art. 24 § 1 pkt 5 w zw. z art. 27 § 1 k.p.a. Z akt wynikało, że SKO rozpatrując odwołanie od decyzji Prezydenta z 2013 r. wydało decyzję z 2013 r. w składzie E. T., J. K. i E. S., w wydaniu decyzji w sprawie wznowienia z marca 2015 r. uczestniczyli E.T. i J.K., E. S. brała udział w wydaniu decyzji zaskarżonej do Sądu.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi do WSA i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z grudnia 2014 r. kierownik biura pow. ARiMR odmówił T.S. przyznania płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego. Decyzję doręczono stronie 30.12.14 r. Strona 13.01.15 r. telefonicznie poinformowała biuro pow. ARiMR, że z powodów zdrowotnych nie jest w stanie wnieść odwołania w terminie i złożyła ustną prośbę o przedłużenie terminu. Dnia 27.01.15 r. złożyła pisemny wniosek o przesunięcie terminu, i pismem z 16.02.15 r. dyrektor oddz. reg. ARiMR poinformował T.S., że przesunięcie terminu odwołania nie jest możliwe. Dnia 26.02.15 r. strona złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienie odwołania, motywując że w zakreślonym terminie nie mogła stawić się w biurze pow. ARiMR w celu zapoznania się z dokumentacją, a w szczególności z zeznaniami strony przeciwnej złożonymi w trakcie przeprowadzonej rozprawy administracyjnej wraz z zaświadczeniami lekarskimi obejmującymi okresy 9-13.01.15 r. oraz 16.01-1.02.15 r. Do wniosku dołączyła też dokument potwierdzający pomiar ciśnienia krwi z 26.02.15 r. W dniu 13.03.15 r. T.S. zapoznała się z protokołem rozprawy administracyjnej i złożyła odwołanie od decyzji z grudnia 2014r.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie dyrektor oddziału regionalnego ARiMR na skutek odwołania T.S i umotywuj stanowisko.

3. Rada gminy 27.11.09 r. podjęła uchwałę w sprawie ustalenia opłaty targowej. Prokurator w skardze na uchwałę zarzucił naruszenie art.18 ust. 2 pkt 8 w zw. z art.14 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 47 § 4a Ordynacji podatkowej, poprzez przyjęcie wadliwej formy uchwały, bowiem w jej podstawie prawnej nie powołano tych przepisów, a jedynie art. 19 ust.1 lit. a), pkt 2 i pkt 3 u. o podatkach i opłatach lokalnych., który jest niewystarczający. Wyrokiem z 2014 r. WSA oddalił skargę prokuratora. W uzasadnieniu zauważył, że niesporne jest pominięcie w podstawie prawnej uchwały rady gminy przepisów kompetencyjnych upoważniających radę do jej podjęcia. W ocenie sądu okoliczność pominięcia niektórych przepisów, w przypadku gdy podstawę prawną aktu określa kilka przepisów, nie stanowi wady kwalifikowanej skutkującej nieważnością aktu, stanowi natomiast wadę nieistotną.
   Dokonaj oceny legalności wyroku WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 13

1. SKO postanowieniem z 22.01.15 r. z powołaniem na art. 129 § 2 i art. 134 k.p.a. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu podało, że wójt gminy decyzją z października 2014 r. zobowiązał K. K. do zwrotu kwoty wypłaconej z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego. K. K. decyzję odebrał 13.10.14 r., a odwołanie z datą 6.11.14 r. nadał 10.11.14 r. (data stempla pocztowego), a więc po upływie terminu do jego wniesienia. W odwołaniu nie zawarł prośby o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Czternastodniowy termin do wniesienia odwołania jest terminem zawitym i powoduje ujemne skutki prawne, w tym przypadku pozostawienie odwołania bez merytorycznego rozpatrzenia. K.K. wniósł skargę na to postanowienie do sądu, żądając jego uchylenia i rozpatrzenia wniosku o przywrócenie terminu, podnosząc jednocześnie zarzut uznaniowej decyzji organu.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z lutego 2012 r. starosta na podstawie ustawy z 7.09.2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów zatrzymał K. C. prawo jazdy kat. B do czasu ustania przyczyn, które spowodowały ich zatrzymanie. Sprzeciwem ze stycznia 2013 r. prokurator zarzucił decyzji, że została wydana na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 7.09.2007 r. o pomocy osobom (..), który jest niezgodny z Konstytucją RP. Wskazał, że wyrokiem z 22.09.09 r. TK orzekł, że art. 5 ustawy z dnia 22.04.2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej jest niezgodny z Konstytucją RP. Wyrok Trybunału dotyczył art. 5 ustawy z 22.04.2005 r., która obowiązywała do 1.10.2008 r., jednakże obowiązująca aktualnie ustawa z 7.09.2007 r. o pomocy osobom (..), w ocenie Trybunału, mieści w art. 5 ust. 5 uregulowania analogiczne do zawartych w art. 5 zakwestionowanej ustawy. W związku z powyższym prokurator, powołując się na art. 145a § 1 k.p.a., wniósł o uchylenie ww. ostatecznej decyzji starosty. Starosta na podstawie art. 145a i art. 184 § 1 oraz art. 186 K.p.a. wznowił z urzędu postępowanie i decyzją z lipca 2013 r. odmówił uchylenia własnej decyzji z lutego 2012 r. dotyczącej zatrzymania dłużnikowi K. C. prawa jazdy kat. B, uznając sprzeciw za bezpodstawny.
Dokonaj oceny legalności decyzji zapadłej na skutek sprzeciwu prokuratora opartego na przepisie art. 145a k.p.a.

3. Uchwałą z lutego 2014 r. rada miejska na podstawie ustawy o sam. gminnym oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami wyraziła zgodę na wydzierżawienie, w drodze bezprzetargowej, na okres 10 lat na cele rolne, nieruchomości nr 11. D. K. wezwał radę do usunięcia naruszenia prawa, podnosząc, że w związku z planami rozwoju firmy, którą prowadzi na działce sąsiedniej, złożył gminie ofertę zakupu działki 11. W odpowiedzi doczekał się ww. uchwały, która narusza przepisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i jego uprawnienia do nabycia tej nieruchomości. Uchwałą z marca 2014 r. rada nie uwzględniła wezwania. W skardze do WSA w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o sam. gminnym D.K. zarzucił naruszenie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wskazał, że uchwała zmienia postanowienia planu miejscowego przeznaczając działkę, dla której przewidziana jest funkcja zabudowy mieszkaniowej i rzemiosła, na cele rolne. Dopuszczenie w planie innych funkcji nie może powodować zmian tego planu bez przeprowadzania odpowiedniej procedury. Podjęta uchwała narusza więc obowiązujące przepisy prawa, ale również uprawnienia skarżącego do nabycia przedmiotowej nieruchomości, w związku z planami rozwoju firmy.
Dokonaj oceny skuteczności skargi D. K. wniesionej w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 14

1. Decyzją z 1980 r. naczelnik gminy na podstawie ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości orzekł o wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa parceli gruntowej będącej własnością M. K., w celu budowy zlewni mleka. Pismem z 2007 r. M. K. wystąpiła o stwierdzenie nieważności ww. decyzji, zarzucając jej rażące naruszenie prawa. Twierdziła, że spółdzielnia mleczarska nie uprzedziła M.K. o zamiarze wywłaszczenia, a wniosek wszczynający postępowanie wywłaszczeniowe nie zawierał wyników rokowań o dobrowolne odstąpienie nieruchomości. W toku postępowania nadzorczego wojewodzie nie udało się zgromadzić pełnego materiału dowodowego, choć zwrócił się o to do urzędu miasta, starosty powiatowego, archiwum państwowego oraz do sądu rejonowego. Decyzją z marca 2009 r. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z 1980 r. wywodząc, że nie można stwierdzić, aby kontrolowane orzeczenie było dotknięte jedną z wad, wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. W odwołaniu M.K zarzuciła naruszenie przepisów przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z jej zeznań na okoliczność, braku wymaganych ustawą negocjacji z właścicielem o dobrowolne odstąpienie nieruchomości. Minister Infrastruktury decyzją z lipca 2011 r. utrzymał w mocy decyzję wojewody. Wyjaśnił, iż mimo poszukiwań akt postępowania wywłaszczeniowego, uzyskano jedynie nieliczne dokumenty (ze zbioru dokumentów księgi wieczystej prowadzonej przez sąd). Skoro nie udało się zgromadzić pełnego materiału, w tym dowodu wystąpienia do byłej właścicielki nieruchomości z propozycją rokowań dotyczących zbycia nieruchomości (do czego obligowały przepisy ustawy z 1958 r.), to nie można z całą stanowczością stwierdzić, że taka propozycja nie została stronie złożona, a w konsekwencji, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 6 powołanej ustawy.
   Dokonaj oceny legalności decyzji organu odwoławczego i umotywuj stanowisko.

2. WINB postanowieniem z marca 2012 r., na podstawie art. 24 § 1 pkt 6 i art. 25 § 1 pkt 1 w zw. z art. 123 § 1 i 2 k.p.a. odmówił wyłączenia PINB w H. od prowadzenia postępowań administracyjnych w sprawach dotyczących obiektów zlokalizowanych na działce nr 10 w N. Postanowienie zostało doręczone J. R. 22 marca 2012 r. z pouczeniem, że nie przysługuje na nie zażalenie. J. R. wniósł do WSA skargę na powyższe postanowienie. W odpowiedzi na skargę organ podtrzymał swoje stanowisko oraz wniósł o jej oddalenie.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. Uchwałą z grudnia 2012 r. rada gminy działając na podstawie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przyjęła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Uchwała została opublikowana w Dz. Urzęd. Woj.z 2013 r. W kwietniu 2013 r. rada gminy podjęła kolejną uchwałę w sprawie przyjęcia regulaminu i w § 14 tejże uchwały postanowiła o utracie mocy uchwały z grudnia 2012 r. (Dz. Urzęd. Woj. 2013 r.). Skargę na uchwałę z grudnia 2012 r. wniósł pismem z 30 lipca 2014 r. prokurator, domagając się stwierdzenia jej nieważności w części dotyczącej postanowień zawartych w §3 ust. 10 i § 3 ust. 11. Zdaniem prokuratora, w zaskarżonym zakresie przedmiotowa uchwała zapadła bowiem z naruszeniem przepisów ustawy o utrzymaniu (..), bowiem przepisy te nie zawierają upoważnienia do nakładania tego rodzaju obowiązków na właściciela nieruchomości, a zatem rada przekroczyła zakres delegacji ustawowej. W odpowiedzi na skargę gmina wniosła o: 1) umorzenie postępowania, jako bezprzedmiotowego wobec uchylenia zaskarżonej uchwały przed wniesieniem skargi, a ewentualnie: 2) oddalenie skargi jako bezzasadnej wobec usunięcia uchwały z obrotu prawnego, 3) odrzucenia skargi z powodu braku uprzedniego wezwania organu gminy do usunięcia naruszenia prawa.
   Dokonaj oceny skuteczności poglądu wyrażonego w odpowiedzi na skargę i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 15

1. WINB postanowieniem z marca 2012 r., na podstawie art. 24 § 1 pkt 6 i art. 25 § 1 pkt 1 w zw. z art. 123 § 1 i 2 k.p.a. odmówił wyłączenia PINB w B. od prowadzenia postępowań administracyjnych w sprawach dotyczących obiektów zlokalizowanych na działce nr 1 w A. Postanowienie zostało doręczone A. R. w dniu 22 marca 2012 r. z pouczeniem, że nie przysługuje na nie zażalenie.
   Dokonaj oceny możliwości zakwestionowania zapadłego rozstrzygnięcia do WSA i umotywuj stanowisko.

2. Uchwałą z sierpnia 2009 r. rada miejska uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenów rekreacyjnych we wsi U-M w gminie Z., który został opublikowany w Dz. Urzęd. Województwa. Prokurator wniósł do WSA skargę na tą uchwałę i zażądał stwierdzenia jej nieważności w całości z uwagi na naruszenie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegające na tym, że rada uchwaliła plan z naruszeniem procedury planistycznej. Zdaniem prokuratora do uchwalenia projektu miejscowego planu doszło bez badania spójności jego rozwiązań z polityką przestrzenną gminy określoną w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Z., albowiem do daty uchwalenia tego planu w dniu 24 sierpnia 2009 r., nie zostało uchwalone studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Z. Studium zostało uchwalone dopiero w grudnia 2009 r., a zatem już po uchwaleniu spornego planu. Prokurator dodał, że studium, jakkolwiek nie jest aktem prawa miejscowego, wiąże organy gminy przy sporządzaniu projektów planów miejscowych. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej odrzucenie. Uzasadniając wniosek o odrzucenie skargi organ wskazał, że zaskarżona uchwała nie została zakwestionowana przez organ nadzoru, który dysponując kompletną dokumentacją nie wniósł do niej jakichkolwiek zastrzeżeń i opublikował ją w dzienniku urzędowym. Ponadto, zdaniem organu wniesienie skargi do WSA winno zostać poprzedzone przez prokuratora wezwaniem organu gminy do usunięcia naruszenia prawa, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca i czyni skargę niedopuszczalną.
   Dokonaj oceny stanowiska organu wyrażonego w odpowiedzi na skargę i ją umotywuj.

3. Pismem z lutego 2016 r. K.G. złożyła wniosek do WSA o wyłączenie sędziego Eugeniusza W. od orzekania w sprawie z jej skargi na decyzję Ministra Sprawiedliwości z czerwca 2015 r. w przedmiocie zwrotu stypendium. W uzasadnieniu wniosku podała że ww. sędzia orzekał w sprawie z jej skargi o sygn. akt II SA/ 2310/14 i tam wyraził pogląd prawny rzutujący bezpośrednio na wynik niniejszego postępowania. Wyjaśniła, że niniejsza sprawa dotycząca zwrotu stypendium jest bezpośrednio związana ze sprawą dotyczącą skreślenia jej z listy aplikantów (sygn. akt II SA/ 772/15) i ze sprawą dotyczącą skierowania jej do odbywania pracy na stanowisku referendarza sądowego w sądzie rejonowym (sygn. akt II SA/2310/14). Stwierdziła, że istnieje uzasadniona wątpliwość co do bezstronności sędziego, tym bardziej, że w jej ocenie sędzia sam powinien był wyłączyć się od orzekania w przedmiotowej sprawie, a tego nie uczynił. Podniosła też, że powstaje uzasadniona wątpliwość co do bezstronności sędziego z uwagi na fakt, że jest on wyznaczany do wszystkich składów orzekających w sprawach z jej skarg na rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości. Z treści oświadczenia złożonego przez sędziego Eugeniusza W. wynika, że brak jest podstaw do jego wyłączenia od rozpoznawania niniejszej sprawy z mocy ustawy (art. 18 P.p.s.a.), jak również nie zachodzą przyczyny wyłączenia wskazane w art. 19 P.p.s.a.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 16

1. Prokurator rejonowy zaskarżył do WSA decyzję SKO w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie świadczeń rodzinnych. Zaskarżona decyzja została doręczona prokuratorowi przez SKO w dniu 20 sierpnia 2015 r. i zawierała pouczenie o terminie i sposobie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. W dniu 17 września 2015 r. prokurator nadał pocztą ww. skargę adresując kopertę bezpośrednio do WSA. Skarga wpłynęła do sądu w dniu 21 września 2015 r. W dniu 22 września 2015 r. WSA stosownie do art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przekazał skargę prokuratora rejonowego do samorządowego kolegium odwoławczego, o czym poinformowano skarżącego. Skarga wpłynęła do organu w dniu 25 września 2015 r.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

2. Uchwałą z sierpnia 2009 r. rada miejska uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenów rekreacyjnych we wsi U-M w gminie Z., który został opublikowany w dzienniku urzędowym województwa. Prokurator wniósł do WSA skargę na tę uchwałę i zażądał stwierdzenia jej nieważności w całości z uwagi na naruszenie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegające na tym, że Rada uchwaliła plan z naruszeniem procedury planistycznej. Do uchwalenia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego doszło bowiem bez badania spójności rozwiązań projektu planu z polityką przestrzenną gminy określoną w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Z., albowiem do daty uchwalenia tego planu w dniu 24 sierpnia 2009 r., nie zostało uchwalone studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Z. Studium zostało uchwalone dopiero w grudnia 2009 r., a zatem już po uchwaleniu spornego planu. Prokurator dodał, że studium, jakkolwiek nie jest aktem prawa miejscowego, wiąże organy gminy przy sporządzaniu projektów planów miejscowych.
Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

3. Na rozprawie 12 kwietnia 2016 r. skarżący M.S. wystąpił o wyłączenie sędziego WSA Tomasza S. od orzekania w sprawie z jego skargi na postanowienie SKO z 20 października 2015 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania. W uzasadnieniu wniosku stwierdził, że sędziemu o wyłączenie, którego wnosi, nie zdarzyło się wydać uczciwego rozstrzygnięcia. Wobec czego ma prawo przypuszczać, że tak będzie również w rozpoznawanej sprawie. WSA postanowieniem odmówił uwzględnienia ww. wniosku. W uzasadnieniu WSA wskazał, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 18 P.p.s.a. uzasadniające wyłączenie wskazanego sędziego z mocy ustawy. Również sam wnioskodawca nie wykazał, aby pomiędzy nim a sędzią, o wyłączenie którego wnosi, istniał, jakiś szczególny stosunek osobisty mogący poddawać w wątpliwość jego bezstronność przy orzekaniu. Wnioskodawca nie podał żadnych konkretnych okoliczności, które wskazywałyby na istnienie przynajmniej jednej z przesłanek wyłączenia sędziego. Ponadto oświadczeniem z 15 kwietnia 2016 r. sędzia WSA Tomasz S. wskazał, że nie istnieją okoliczności, które mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w sprawie, jak również nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 18 § 1 P.p.s.a., a tym samym nie zachodzi żadna z przesłanek wymienionych w art. 18 § 1 i art. 19 P.p.s.a.
Dokonaj oceny legalności postanowienia WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 17

1. Postanowieniem z maja 2015 r. WSA odrzucił skargę A. P. na postanowienie SKO z grudnia 2014 r. w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminu do wniesienia odwołania od decyzji cofającej zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych. W uzasadnieniu Sąd podał, że postanowienie organu wraz z pouczeniem o terminie i sposobie jego zaskarżenia zostało skarżącej doręczone w dniu 22 grudnia 2014 r. Strona złożyła skargę bezpośrednio do WSA w dniu 19 stycznia 2015 r. W wykonaniu zarządzenia przewodniczącego wydziału ze stycznia 2015 r., sąd pismem nadanym w dniu 30 stycznia 2015 r. przekazał skargę do organu. Wobec powyższego sąd uznał, że skarga ta została wniesiona z uchybieniem terminu, który upłynął w dniu 21 stycznia 2015 r. W skardze kasacyjnej A. P. zaskarżyła powyższe postanowienie w całości. W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że działała w sprawie przez nieprofesjonalnego pełnomocnika i nie była świadoma negatywnych dla niej konsekwencji wniesienia skargi na postanowienie organu bezpośrednio do sądu. Działała w przekonaniu dochowania terminu. Zaskarżonemu orzeczeniu strona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 6 w zw. z art. 243 i nast. P.p.s.a. poprzez jego niezastosowanie, wbrew obowiązkowi wynikającemu z tej ustawy oraz zawartych w Konstytucji RP zasad państwa prawa i prawa do sądu. Skarżąca zarzuciła, że sąd nie udzielił jej żadnych wskazówek ani pouczeń, czym naruszył art. 6 P.p.s.a. Strona podniosła, że gdyby przyjmujący skargę sąd pouczył skarżącą o obowiązku wniesienia skargi za pośrednictwem SKO, skarżąca wniosłaby skargę w przepisanym trybie oraz z zachowaniem terminu do jej wniesienia.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej i umotywuj stanowisko.

2. „S." Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skargę na uchwałę rady miejskiej z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasta S., w części obejmującej § 10 ust. 2 uchwały. Spółka zarzuciła, że przepis § 10 ust. 2 uchwały narusza przepisy ustawy o odpadach oraz ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach. Wskazując na powyższe skarżąca, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miejskiej w S. z dnia 18 grudnia 2012 r. w części obejmującej § 10 ust. 2. Powołując się na przepis art. 8 P.p.s.a., udział w sprawie zgłosił prokurator, który wniósł o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 12, § 8 ust. 5, § 10 ust. 2, § 11 pkt 3 oraz § 11 pkt 4 zaskarżonej uchwały wobec rażącego naruszenia przepisów ustawy o utrzymaniu czystości (..) i ustawy o odpadach.
   Dokonaj oceny legalności stanowiska prokuratora przedstawionego w sprawie wywołanej skargą „S" Sp. z o.o. w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. i uzasadnij swój pogląd.

3. Wójt Gminy L. decyzją z lutego 2016 r. zezwolił A.L. na usunięcie 7 drzew z działki nr 34 w L. i ustalił wysokość opłaty za usunięcie drzew. Na skutek odwołania A.L., decyzją z kwietnia 2016 r. SKO uchyliło decyzję zezwalającą na usunięcie drzew i przekazało sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Wójt Gminy L. wniósł do sądu administracyjnego skargę na decyzję samorządowego kolegium odwoławczego w przedmiocie uchylenia decyzji zezwalającej na usunięcie drzew.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 18

1. Ostateczna decyzja z 30.09.15 r., którą utrzymano w mocy decyzję organu I instancji ustalającą S. D. dochód z nieujawnionych źródeł przychodu, została odebrana przez podatnika 12.10.15 r., o czym świadczy zwrotne potwierdzenie odbioru decyzji, znajdujące się w aktach administracyjnych. Skarga na powyższą decyzję wraz z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy została z kolei nadana przez stronę w dniu 11.11.15 r. bezpośrednio na adres WSA. Po tym, jak skarga wpłynęła do Sądu w dniu 13.11.15 r., przekazano ją właściwemu organowi. W tym celu skarga została nadana drogą pocztową 20.11.15 r. i wpłynęła do organu w dniu 24.11.15 r., o czym poinformowano skarżącego.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

2. Wójt gminy decyzją z 2014 r. orzekł o wymeldowaniu I.S. z pobytu stałego. Decyzję zawierającą pouczenie co do terminu i sposobu wniesienia odwołania, doręczono stronie 19.12.14 r. Odwołanie od decyzji I.S. nadała pocztą 13.01.2015 r. Wojewoda postanowieniem z lutego 2015 r., doręczonym I.S. 6.02.15 r. stwierdził złożenie odwołania z uchybieniem terminu do jego wniesienia. W dniu 13.02.15 r. do wojewody wpłynął wniosek I.S. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji wójta z 2014 r. Wojewoda postanowieniem odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji wójta. W uzasadnieniu wskazał, że I.S. wniosła o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od decyzji uzasadniając to trwającą od wielu miesięcy bardzo poważną chorobą, co spowodowało, że przeoczyła termin wysłania swojej korespondencji. W ocenie wojewody wniosek został złożony przed upływem 7-dniowego terminu przewidzianego przepisem art. 58 § 2 k.p.a. ale I.S. nie uprawdopodobniła okoliczności świadczących o braku winy w uchybieniu terminu do wniesienia odwołania od decyzji ponieważ okoliczność powoływanej choroby, nie została w żaden sposób wykazana. Z akt sprawy wynika, iż pomimo powoływania się na bardzo poważną chorobę trwającą od wielu miesięcy, ww. brała czynny udział w postępowaniu prowadzonym przez wójta, wszczętym 22 października 2013 r., a zakończonym 25 listopada 2014 r. I.S wniosła skargę na postanowienie do WSA wskazując, że uchybiła przedmiotowemu terminowi z uwagi na chorobę uniemożliwiającą jej poruszanie się i pisanie (choroba nowotworowa skutkująca paraliżem lewej strony ciała). Nie mogła też korzystać z pomocy osób trzecich.
Dokonaj oceny skuteczności skargi I.S. i umotywuj stanowisko.

3. „S." Sp. z o.o. wniosła w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skargę na uchwałę rady miejskiej z 18 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasta S. w części obejmującej § 10 ust. 2 uchwały. Spółka zarzuciła, że przepis § 10 ust. 2 uchwały narusza przepisy ustawy o odpadach oraz ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach i wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej § 10 ust. 2. Powołując się na przepis art. 8 P.p.s.a., udział w sprawie zgłosił prokurator, który wniósł o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 12, § 8 ust. 5, § 10 ust. 2, § 11 pkt 3 oraz § 11 pkt 4 zaskarżonej uchwały wobec rażącego naruszenia przepisów ustawy o utrzymaniu czystości (..) i ustawy o odpadach. WSA uznał, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny strony skarżącej w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. i stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 10 ust. 2, a także § 6 ust. 12, § 8 ust. 5, oraz § 11 pkt 3 uchwały.
Dokonaj oceny legalności wyroku WSA wydanego w sprawie ze skargi wniesionej w oparciu o art. 101 ust. 1 u.s.g.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 19

1. Starosta powiatowy decyzją z 2009 r. dokonał na wniosek P. L. i M. D. rejestracji pojazdu marki Renault Laguna. Od tej decyzji w listopadzie 2010 r. prokurator rejonowy wniósł do samorządowego kolegium odwoławczego sprzeciw, zarzucając rażące naruszenie przepisów Prawa o ruchu drogowym oraz rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie oznaczenia i rejestracji pojazdów przez zmianę w dowodzie rejestracyjnym oznaczenia rodzaju i przeznaczenia pojazdu z samochodu osobowego na ciężarowy bez uprzedniego uzyskania świadectwa homologacji na ten typ pojazdu. Samorządowe kolegium odwoławcze decyzją ze stycznia 2011 r. odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Powiatowego w Z.-G. z 2009 r. Prokurator rejonowy wniósł do WSA w ustawowym terminie 30 dni skargę na decyzję samorządowego kolegium odwoławczego ze stycznia 2011 r., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. W odpowiedzi na skargę samorządowe kolegium odwoławcze wniosło o oddalenie skargi, podtrzymując stanowisko wyrażone w decyzji.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z 2011 r. prezydent miasta na podstawie ustawy Prawo o ruchu drogowym skierował M. S. na badania lekarskie. Decyzja została wysłana na adres w G. przy ul. R. skąd wróciła z adnotacją "zwrot nie podjęto w terminie", a następnie została złożona w urzędzie miasta w trybie art. 44 § 1 pkt 2 k.p.a. W dniu 22 stycznia 2015 r. M. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. W uzasadnieniu wywiódł, że decyzja nie została mu nigdy doręczona, gdyż nie mieszka pod adresem, na który została wysłana korespondencja. Nie wzięto pod uwagę jego aktualnego miejsca pobytu, który zarazem jest jego adresem korespondencyjnym. Skarżący wskazał, że o przedmiotowej decyzji dowiedział się przypadkowo od policjantów 15 stycznia 2015 r., którzy poinformowali go o cofnięciu uprawnień. Do odwołania dołączył również umowę najmu, z której wynika, iż od 15 grudnia 2009 r. wynajmuje lokal mieszkalny w R. przy ul. P., a także decyzję prezydenta miasta z 14 listopada 2014 r. w sprawie zmiany wymiaru podatku od nieruchomości na rok 2014 kierowaną do niego właśnie na wymieniony wyżej adres w R. Postanowieniem z maja 2015 r. SKO odmówiło M. S. przywrócenia terminu do złożenia odwołania od decyzji prezydenta miasta z 2011 r. Wskazało, że na dokumencie prawa jazdy widnieje adres: W. i tam M.S. był zameldowany w latach 2002 – 2006, zaś w latach 2008 - 2014 jego adres zameldowania to G. ul. R. i ten adres został wskazany, jako adres zamieszkania M. S. we wniosku prokuratora o wszczęcie postępowania w sprawie skierowania na badania lekarskie z 2009 r. oraz w opinii sądowo - psychiatrycznej na temat M. S. Nadto obowiązujące przepisy przewidują, że osoba posiadająca prawo jazdy jest obowiązana zawiadomić starostę o zmianie stanu faktycznego, a M. S. nie powiadomił prezydenta miasta o zmianie miejsca zamieszkania, a skoro nie powiadomił, nie można uznać, że uchybienie terminowi do złożenia odwołania nastąpiło bez winy strony.
Dokonaj oceny legalności postanowienia SKO i umotywuj stanowisko.

3. Antoni G. wniósł do WSA skargę na postanowienie dyrektora izby skarbowej z kwietnia 2016 r. w przedmiocie uznania zarzutów za nieuzasadnione oraz odmowy umorzenia postępowania egzekucyjnego. Powyższe postanowienie dyrektora izby zostało doręczone skarżącemu 20.04.16 r. Antoni G. wniósł skargę do WSA za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej składając ją osobiście w biurze organu w dniu 23.05.16 r., co wynika z prezentaty zamieszczonej na pierwszej stronie skargi.
Dokonaj oceny skuteczności skargi Antoniego G. i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 20

1. Postanowieniem z 2013 r. SKO działając na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. zawiesiło postępowanie odwoławcze od decyzji wydanej we wznowionym postępowaniu dotyczącym rejestracji pojazdu do czasu prawomocnego zakończenia przez sąd powszechny postępowania karnego w przedmiocie podrobienia dokumentów pojazdu m-ki Opel. Wskazało, że na skutek sprzeciwu prokuratora prezydent miasta wznowił postępowanie zakończone ostateczną decyzją o rejestracji pojazdu, a następnie uchylił decyzję i orzekł o odmowie rejestracji pojazdu. Ustalił, że istotne dla sprawy okoliczności faktyczne poczynione zostały na podstawie dowodów, które okazały się fałszywe. Fałszywość niemieckich dokumentów tj. dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu stwierdził biegły (posługując się stosownymi technikami w zakresie badania dokumentów) w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez prokuratora, które nadal jest w toku, a zatem nie zapadł w sprawie wyrok sądu. SKO stwierdziło, że rozstrzygnięcie w sprawie prawidłowości rejestracji pojazdu będzie mogło być wydane dopiero, gdy w sprawie zapadnie wyrok sądu powszechnego stwierdzający fałszywość dowodów, na których oparto decyzję. Powyższe uzasadnia zawieszenie postępowania, gdyż wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.
   Dokonaj oceny słuszności orzeczenia SKO i umotywuj stanowisko.

2. SKO po rozpatrzeniu wniosku spółdzielni pracy o przywrócenie terminu do osobistego podpisania wniosku lub złożenia prawidłowego pełnomocnictwa, postanowieniem z 2015 r. na podstawie art. 59 § 2 k.p.a. odmówiło przywrócenia terminu informując, że orzeczenie jest ostateczne i przysługuje na nie skarga do WSA. W uzasadnieniu wskazało, że decyzją z listopada 2014 r. SKO stwierdziło nieważność decyzji prezydium rady narodowej z 1963 r. orzekającej o przekazaniu spółdzielni pracy w użytkowanie terenu. W listopadzie 2014 r. radca prawny D.L. złożyła w imieniu spółdzielni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Pismem z lutego 2015 r. kolegium wezwało adwokat D.L. do usunięcia braków formalnych wniosku przez złożenie pełnomocnictwa upoważniającego do reprezentacji spółdzielni, udokumentowanie uprawnień udzielającego pełnomocnictwa do reprezentacji w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem pozostawienia bez rozpoznania. W odpowiedzi spółdzielnia przekazała oryginał pełnomocnictwa udzielonego r.pr. D.L. do prowadzenia sprawy spółdzielni z powództwa B.Z. o zapłatę przed sądami powszechnymi. Pismem z marca 2015 r. SKO zawiadomiło spółdzielnię, że sprawa nie jest sprawą z powództwa B.Z. o zapłatę, SKO nie jest sądem powszechnym, zatem braki formalne wniosku nie zostały usunięte i pozostawiło wniosek bez rozpoznania-art. 64 § 2 k.p.a. Pismem z marca 2012 r. spółdzielnia zwróciła się, na podstawie art. 58 k.p.a. o przywrócenie terminu do osobistego podpisania wniosku lub złożenia prawidłowego pełnomocnictwa wskazując, że załączyła właściwe pełnomocnictwo ale z przyczyn nieznanych jej w aktach sprawy znalazło się inne. SKO odmawiając przywrócenia terminu wskazało, że nie sposób uznać, że wnioskodawca nie ponosi winy w uchybieniu terminu, skoro nie jest w stanie wyjaśnić dlaczego nie usunął braków formalnych wniosku.
   Dokonaj oceny legalności orzeczenia SKO i umotywuj stanowisko.

3. Samorządowe kolegium odwoławcze postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 r. uznało za nieuzasadnioną skargę K.C. na przewlekłość postępowania administracyjnego i zażalenie na niezałatwienie sprawy w terminie przez prezydenta miasta. Powyższe postanowienie K. C. zaskarżył do wojewódzkiego sądu administracyjnego.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 21

1. Sprzeciwem z listopada 2015 r. prokurator działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a. domagał się wznowienia postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla inwestycji pn. budynek mieszkalny wielorodzinny z usługami i parkingiem. W uzasadnieniu podniósł, że decyzją z grudnia 2013 r. prezydent miasta zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę wymienionej inwestycji. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia organ administracji wskazał, ze inwestycja jest zgodna z decyzją o warunkach zabudowy z marca 2012 r. Dalej prokurator wywiódł, że w październiku 2014 r. SKO stwierdziło nieważność decyzji z marca 2012 r. dotyczącej ustalenia warunków zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego pn. budynek mieszkalny wielorodzinny z usługami i parkingiem. Po rozpoznaniu wniosku inwestora o ponowne rozpatrzenie sprawy, SKO decyzją z lutego 2015 r. utrzymało zaskarżona decyzję w mocy. Prokurator uznał, ze skoro decyzja o stwierdzeniu nieważności decyzji o warunkach zabudowy stała się ostateczna, zaistniała przesłanka określona w art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a. do wznowienia postępowania w sprawie pozwolenia na budowę, które jest oparte na decyzji o warunkach zabudowy.
   Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i uzasadnij swoje stanowisko.

2. Wojewódzki sąd administracyjny doręczył odpis nieprawomocnego wyroku z dnia 25 listopada 2015 r. oddalającego skargę J. G. wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi skarżącego - adw. J.S. w dniu 8 stycznia 2016 r. oraz drugiemu pełnomocnikowi tej samej strony – radcy pr. J.T. w dniu 13 stycznia 2016 r. Strona nie wskazała, któremu z pełnomocników należy dokonywać doręczeń. W dniu 12 lutego 2016 r. radcy pr. J.T. wniósł skargę kasacyjną, w załączeniu przedkładając kolejne pełnomocnictwo. Postanowieniem z dnia 3 marca 2016 r. wojewódzki sąd administracyjny odrzucił skargę kasacyjną r.pr. J. T. z powodu wniesienia jej po upływie terminu. Na powyższe postanowienie pełnomocnik skarżącego wniósł zażalenie Wskazał, że wyrok z uzasadnieniem otrzymał na skutek jego wniosku i w obowiązującym terminie wniósł skargę kasacyjną. W jego ocenie skarga kasacyjna została złożona we właściwym terminie.
   Dokonaj oceny skuteczności zażalenia pełnomocnika strony i umotywuj stanowisko.

3. Pismem z września 2015 r. M. G. wniosła odwołanie od doręczonego jej rozkazu personalnego z sierpnia 2015 r. komendanta miejskiego policji w przedmiocie ustalenia prawa do wzrostu uposażenia zasadniczego z tytułu wysługi lat w Policji. W treści pisma wskazała, iż z powodu załatwiania pilnych spraw rodzinnych odwołanie nie zostało złożone w terminie. Odpowiadając na pismo komendanta wojewódzkiego Policji z września 2015 r. odnośnie do powodów uchybienia terminowi do wniesienia odwołania, M. G. w piśmie z października 2015 r. wyjaśniła, że przyczyną była konieczność sprawowania opieki nad chorą matką oraz nawał obowiązków służbowych. Postanowieniem z listopada 2015 r. komendant wojewódzki odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, pouczając o możliwości wniesienia zażalenia do Komendanta Głównego Policji. W zakreślonym w pouczeniu terminie M. G. wniosła zażalenie, domagając się uchylenia postanowienia z listopada 2015 r. i przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie zażalenia M.G. i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 22

1. Decyzją z września 2014 r. wydaną na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. starosta orzekł o uchyleniu własnej decyzji z kwietnia 2007 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu m-ki Mercedes na rzecz Jadwigi K. i o odmowie zarejestrowania tego pojazdu. Motywując orzeczenie organ powołał się na treść ekspertyzy mechanoskopijnej, przekazanej przez prokuratora wraz ze sprzeciwem zawierającym żądanie wznowienia postępowania w przedmiocie rejestracji pojazdu. Z opinii biegłego wynikało, że w Mercedesie doszło do przerobienia numeru identyfikacyjnego, co skutkowało złożeniem przez Jadwigę K. wniosku o rejestrację pojazdu wraz z dokumentami niemieckimi zawierającymi dane niezgodne ze stanem faktycznym. Zdaniem organu powyższe uzasadniało eliminację decyzji o rejestracji pojazdu w trybie wznowienia albowiem zaistniały przesłanki z art. 145 § 1 i § 2 k.p.a.
   Dokonaj oceny legalności decyzji Starosty i umotywuj stanowisko.

2. Postanowieniem z 3 marca 2016 r. WSA odrzucił skargę kasacyjną r.pr. J. T. z powodu wniesienia jej po upływie terminu. W uzasadnieniu wskazał, że odpis nieprawomocnego wyroku z 25.11.2015 r. oddalającego skargę J. G. wraz z uzasadnieniem doręczył pełnomocnikowi skarżącego - adw. J.S. w dniu 8 stycznia 2016 r. oraz drugiemu pełnomocnikowi tej samej strony – radcy pr. J.T. w dniu 13 stycznia 2016 r. gdyż strona nie wskazała, któremu z pełnomocników należy dokonywać doręczeń. W dniu 12.02.2016 r. radca pr. J.T. wniósł skargę kasacyjną, w załączeniu przedkładając kolejne pełnomocnictwo. Sąd uznał, że za początek biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej należy przyjąć pierwszą (wcześniejszą) datę doręczenia stronie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem. Ustanowienie w sprawie dwóch pełnomocników nie przesądza, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej, rozpoczyna swój bieg odrębnie dla każdego z pełnomocników. W takim przypadku terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, uległby bezpodstawnemu wydłużeniu ponad termin trzydziestu dni wskazany w art. 177 § 1 P.p.s.a.
   Dokonaj oceny legalności postanowienia sądu administracyjnego i umotywuj stanowisko.

3. Prezydent miasta postanowieniem z maja 2015 r. działając na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. zawiesił z urzędu postępowanie w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę dla zamierzenia pn. "budowa budynku handlowo–usługowego w K.". W uzasadnieniu podniósł, że do wniosku w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę inwestor-spółdzielnia budowlano-mieszkaniowa dołączyła oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, w którym wskazała użytkowanie wieczyste, jako tytuł do dysponowania działką nr 23. Następnie organ stwierdził, że Wydział Skarbu Miasta Urzędu Miasta K. pismem z 19.02.2015 r. poinformował, iż tego dnia złożony został przez gminę w sądzie rejonowym pozew p-ko spółdzielni o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego. Zgodnie z art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego do wniosku o pozwolenie na budowę inwestor musi dołączyć oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Przez prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane należy rozumieć tytuł prawny wynikający z m.in. prawa własności, użytkowania wieczystego. W ocenie organu istnieje związek przyczynowy pomiędzy rozstrzygnięciem sprawy z powództwa gminy o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego, a rozstrzygnięciem wniosku użytkownika wieczystego – inwestora w przedmiocie pozwolenia na budowę na działce nr 23. Ustalenie, czy inwestorowi przysługuje prawo do dysponowania terenem podlegającym zainwestowaniu jest okolicznością warunkującą rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji kończącej postępowanie.
   Dokonaj oceny legalności postanowienia prezydenta miasta i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 23

1. Postanowieniem z kwietnia 2015 r. wojewoda po rozpatrzeniu zażalenia J. B. na postanowienie starosty odmawiające zawieszenia postępowania w sprawie z wniosku K. K. o udzielenie pozwolenia na przebudowę budynku mieszkalnego na działce nr 34 w miejscowości S., orzekł o utrzymaniu w mocy postanowienia organu I instancji. W uzasadnieniu wskazał, że brak jest podstaw do zawieszenia postępowania. Podniesiona w zażaleniu J. B. kwestia oczekiwania na prawomocne rozstrzygnięcie sądu cywilnego sprawy o podział nieruchomości objętej wnioskiem o pozwolenie na przebudowę nie ma wpływu na wynik toczącego się przed starostą postępowania o udzielenie pozwolenia na przebudowę. Inwestor w oświadczeniu o prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane wskazał na postanowienie sądu cywilnego upoważniające go do wykonania szczegółowo określonych w tym orzeczeniu robót wymienionych w opinii biegłego z zakresu budownictwa. Ponadto postanowieniem tym nakazano udostępnienie inwestorowi przez skarżącą J. B. zajmowanej przez nią części budynku w celu wykonania wskazanych w postanowieniu prac adaptacyjnych.
Dokonaj oceny legalności orzeczenia wojewody i umotywuj stanowisko.

2. „JAK." Sp. z o.o. wniosła w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o sam. gminnym skargę na uchwałę rady miejskiej z 2015 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasta, w części obejmującej § 11 ust. 2 uchwały. Spółka zarzuciła, że przepis § 11 ust. 2 uchwały narusza przepisy ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach i wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej § 11 ust. 2. Udział w sprawie zgłosił prokurator, który wniósł o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 12, § 8 i § 11 ust. 2 uchwały. WSA uznał, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny Sp. „JAK" w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. i stwierdził jej nieważność w części obejmującej § 11 ust. 2, a także § 6 ust. 12 uchwały. W skardze kasacyjnej prokurator zarzucił naruszenie art. 138 w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a., polegające na zaniechaniu zawarcia w sentencji rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem § 8 uchwały, podczas gdy zarzut prokuratora dotyczył również wymienionego przepisu, co stanowi o nieobjęciu przez sąd rozstrzygnięciem całości sprawy.
Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej prokuratora w sprawie ze skargi „JAK." Sp. z o.o. i umotywuj stanowisko.

3. M.M. reprezentowana przez adwokata, wniosła do WSA skargę na decyzję dyrektora izby celnej z 28.12.15 r. utrzymującą w mocy decyzję naczelnika urzędu celnego w przedmiocie podatku akcyzowego. Wraz ze skargą M.M. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Uzasadniając wniosek o przywrócenie terminu wskazała, że zaskarżona decyzja nie została jej doręczona. Podniosła, że 28.12.15 r. pracownik organu udał się do kancelarii adwokackiej, lecz nie zastał tam pełnomocnika skarżącej, ani żadnego z jego współpracowników. Na miejscu były dwie osoby, które poinformowały pracownika organu, że nie są upoważnione do odbioru korespondencji i proszą o pozostawienie awiza. Pracownik organu nie pozostawił żadnej informacji o próbie doręczenia korespondencji i przyjął doręczenie zastępcze-art. 153 O.p. Pełnomocnik M.M. dowiedział się o tej sytuacji 15.03.16 r., kiedy zadzwonił do organu, ponieważ M.M. otrzymała upomnienie z wezwaniem do uregulowania należności wynikających z decyzji naczelnika UC. Pełnomocnik M.M. wskazał, że w okresie 23-31.12.15 r. przebywał na urlopie, również osoby z nim współpracujące nie pracowały wówczas w kancelarii. Pod wskazanym adresem siedzibę mają trzy inne kancelarie, w których pracują osoby niezwiązane z pełnomocnikiem M.M.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 25

1. Decyzją z lutego 2015 r. SKO po rozpoznaniu odwołania R.G. uchyliło decyzję prezydenta miasta w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji. W uzasadnieniu wywiodło, że organ I instancji na skutek sprzeciwu prokuratora wznowił postępowanie w sprawie rejestracji pojazdu m-ki Opel na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 i § 2 kpa, a następnie uchylił własną decyzję z maja 2013 r. i odmówił jego rejestracji na rzecz R.G. Organ I instancji uznał, że rejestracji pojazdu dokonał on na podstawie podrobionych dokumentów, a zostało to w jego ocenie dowiedzione opinią biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych, którą prokurator przekazał organowi wraz ze sprzeciwem. Z opinii biegłego wynikało, ze w pojeździe został zeszlifowany numer VIN, a w jego miejscu naniesiono inny numer, który figurował w niemieckich dokumentach pojazdu złożonych wraz z wnioskiem o rejestrację. Prezydent miasta przyjął, że w sprawie fałszywość dokumentów jest oczywista, a dokonana na ich podstawie rejestracja stwarza zagrożenie dla interesu społecznego. SKO rozpoznając odwołanie doszło do wniosku, że prawdopodobieństwo, iż R.G złożył do rejestracji fałszywe dokumenty graniczy z pewnością, ale by mówić o oczywistości fałszu należy uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez uzyskanie informacji od organu niemieckiego, czy dokument złożony do rejestracji został rzeczywiście przez niego wystawiony, a takich ustaleń organ I instancji nie poczynił.
   Dokonaj oceny zasadności decyzji SKO i umotywuj swoje stanowisko.

2. Decyzją z kwietnia 2016 r. powiatowy inspektor nadzoru budowlanego udzielił inwestorom A. K. i B. S. pozwolenia na użytkowanie części gastronomicznej budynku handlowo – gastronomicznego na stacji paliw wybudowanego w miejscowości W. W postępowaniu brali udział wyłącznie inwestorzy A. K. i B. S. W dniu 7 kwietnia 2016 r. A. K. i B. S. pokwitowali odbiór decyzji i złożyli oświadczenie, że nie wnoszą odwołania od tej decyzji. W tym samym dniu 7 kwietnia 2016 r. PINB stwierdził, że od decyzji nie wniesiono odwołań oraz, że decyzja jest ostateczna, o czym na tejże zamieścił stosowną wzmiankę. W tym samym dniu tj. 7 kwietnia 2016 r. do organu wpłynęło pismo prokuratora, w którym wniósł o poinformowanie o stanie sprawy i doręczenie decyzji, o ile takowa zapadła. Decyzję doręczono prokuratorowi 14 kwietnia 2016 r. Odwołanie od niej prokurator złożył 25 kwietnia 2016 r. zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego.
   Dokonaj oceny skuteczności odwołania prokuratora od decyzji PINB i umotywuj stanowisko.

3. Uchwałą z grudnia 2012 r. rada gminy działając na podstawie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1966 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przyjęła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Powyższa uchwała została opublikowana w Dz. Urzęd. Woj. z 2013 r. Skargę na tę uchwałę wniósł prokurator. Pismem z dnia 30 lipca 2015 r. domagał się stwierdzenia jej nieważności w części dotyczącej postanowień zawartych w § 3 ust. 10 i 11. W toku rozprawy sądowej prokurator dodatkowo rozszerzył żądanie skargi, domagając się stwierdzenia nieważności także § 15 ust. 1 i 3 uchwały. Wojewódzki sąd administracyjny podzielił ocenę prokuratora, ale działając z urzędu dopatrzył się także innych naruszeń prawa i ostatecznie doszedł do wniosku o konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości. W uzasadnieniu dodał, że z uwagi na fakt, że zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego, upływ roku od jej podjęcia nie stanowił przeszkody do stwierdzenia nieważności wadliwego aktu.
   Dokonaj oceny legalności wyroku WSA w świetle ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 27

1. Wojewoda postanowieniem z kwietnia 2016 r. orzekł o utrzymaniu w mocy postanowienia prezydenta miasta z lutego 2016 r. o odmowie dopuszczenia W.A. do udziału w charakterze strony w postępowaniu administracyjnym z wniosku K.L. W uzasadnieniu wskazał, że okoliczności, na które powołał się W.A. dowodzą istnienia po jego stronie wyłącznie interesu faktycznego, a nie prawnego.
   Dokonaj oceny zgodności z prawem postanowienia wojewody i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z 18.12.2015 r. prezydent miasta uchylił decyzję z 2014 r. i odmówił P. K. prawa do świadczenia z funduszu alimentacyjnego przyznanego na O. K. Decyzja została doręczona skarżącej 29.12.2015 r. W dniu 13.01.2016 r. P. K. wniosła do SKO odwołanie od powyższej decyzji. Organ odwoławczy postanowieniem z 21.01.2016 r. stwierdził, iż odwołanie P. K. zostało wniesione z uchybieniem terminu, który upłynął z dniem 12.01.2016 r. Postanowienie doręczono skarżącej 25.01.2016 r. W dniu 25.01.2016 r. P. K. wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji prezydenta. Podniosła, iż w okresie 27.12.2015 r.-12.01.2016 r. przebywała w domu będąc w stanie silnej nerwicy i głębokim stanie depresyjnym. Przyjmowała wówczas silne leki i stan jej wyizolowania uniemożliwił jej aktywny udział w życiu rodzinnym i społecznym. Z uwagi na stan zdrowia nie mogła wnieść odwołania w terminie. Uchybienie terminu było więc niezawinione i wynikało z sytuacji w jakiej się znajdowała. Do wniosku strona załączyła odwołanie od decyzji prezydenta. Postanowieniem SKO odmówiło P. K. przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji prezydenta miasta. Wskazało, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania strona winna była wnieść jednocześnie wraz ze złożeniem pierwszego odwołania - tj. w dniu 13.01.2016 r. W chwili obecnej wniosek jest bezzasadny, bowiem sprawa została już zakończona postanowieniem kolegium z dnia 21.01.2016 r., a odwołanie zostało pozostawione bez rozpatrzenia. Organ zauważył, iż w piśmie z dnia 25.01.2016 r. P. K. podała, że w okresie od 27.12.2015 r. do 12.01.2016 r. przebywała w domu w silnej nerwicy i głębokim stanie depresyjnym. W konsekwencji siedmiodniowy termin, o którym mowa w art. 58 k.p.a., jest liczony od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu do wniesienia odwołania, upłynął z końcem dnia 19.01.2016 r., a zatem termin do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania także nie został zachowany.
   Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięcia SKO i umotywuj stanowisko.

3. Decyzją powiatowy inspektor nadzoru budowlanego odmówił uchylenia na podstawie art. 155 k.p.a., na wniosek Ewy K., decyzji nakazującej inwestorom E. i D. K. dokonanie rozbiórki samowolnie wybudowanego budynku. Na skutek odwołania Ewy K., w którym zarzuciła nieprawidłowości w toku postępowania zakończonego decyzją nakazującą rozbiórkę obiektu, wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego decyzją utrzymał w mocy decyzję organu I instancji. Wskazał, że postępowanie o zmianę lub uchylenie decyzji, prowadzone na podstawie art. 155 k.p.a. nie może dotyczyć wszystkich decyzji. W tym trybie nie mogą być uchylane lub zmieniane decyzje wadliwe, które powinny być zweryfikowane w drodze innych postępowań nadzwyczajnych np. art. 145, 156 k.p.a. Dodał, że może mieć zastosowanie tylko w stosunku do decyzji uznaniowych.
   Dokonaj oceny legalności decyzji WINB i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 28

1. Postanowieniem z marca 2016 r. WSA umorzył postępowanie sądowe w sprawie ze skargi K. L. na postanowienie wojewody o utrzymaniu w mocy postanowienia prezydenta miasta o odmowie dopuszczenia K. L. do udziału w charakterze strony w postępowaniu administracyjnym z wniosku M. B. W uzasadnieniu wskazał, że nie stwierdził, aby w sprawie wystąpiły przesłanki wyłączające skuteczność cofnięcia skargi, którego K. L. dokonał pismem z lutego 2016 r. Prokurator uczestniczący w postępowaniu przed WSA uznał postanowienie za niesłuszne.
Wskaż jaki środek prawny służy zakwestionowaniu postanowienia WSA z marca 2016 r., przedstaw zarzut jaki powinien sformułować prokurator oraz wniosek.

2. Pismem z października 2015 r. stowarzyszenie skierowało do WSA wniosek o ukaranie prokuratora rejonowego grzywną za nieprzekazanie w terminie do sądu skargi stowarzyszenia na bezczynność tego prokuratora. Podało, że w kwietniu 2015 r. wystąpiło do prokuratora rejonowego z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie udostępnienia skanów postanowień wydanych w latach 2012, 2013, w związku z postępowaniami dotyczącymi przestępstwa wskazanego w art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej (u.d.i.p.). Pismem z kwietnia 2015 r. organ odpowiedział, że wnioskowane informacje nie stanowią informacji publicznej, a dostęp do nich można uzyskać w trybie przewidzianym w k.p.k. Nie zgadzając się z takim rozpoznaniem sprawy, w sierpniu 2015 r. stowarzyszenie skierowało, za pośrednictwem prokuratora rejonowego do WSA skargę na bezczynność organu w rozpoznaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Prokurator pismem z września 2015 r. poinformował skarżącego, że na zasadzie art. 54 § 2 P.p.s.a. uwzględnił skargę i uznał, że wniosek dotyczy informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p. Podał, że po dokonaniu sprawdzenia w dostępnych bazach w prokuraturze rejonowej za lata 2012, 2013 nie prowadzono spraw o czyn z art. 23 udip. Pismem z października 2015 r. stowarzyszenie skierowało wymieniony na wstępie wniosek i wyjaśniło, że do dnia złożenia wniosku o wymierzenie grzywny skarga nie została przekazana do WSA. W odpowiedzi na wniosek prokurator rejonowy wniósł o jego oddalenie. Organ przyznał, że wpłynął wniosek o udzielenie informacji publicznej, odpowiedzi udzielono pismem z kwietnia 2015 r., nie można więc mówić o bezczynności. Po upływie dwóch miesięcy skarżący złożył skargę na bezczynność. Prokurator wystąpił do wnioskodawcy z zapytaniem, czy podtrzymuje skargę i żąda jej przesłania do WSA i po uzyskaniu mailowego potwierdzenia, w listopadzie 2015 r., przekazał ją WSA wraz z odpowiedzią i aktami.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. Decyzją z 29.01.2014 r. PINB nakazał B. K. rozebranie garażu. Decyzja została doręczona adresatowi 3.02.2014 r. w areszcie śledczym. Odwołaniem złożonym w administracji aresztu w dniu 5.02.2014 r., nadanym w placówce pocztowej 26.02.2014 r., B.K. zakwestionował orzeczenie organu I instancji. Postanowieniem z 26.03.2014 r. WINB stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że wobec doręczenia decyzji z pouczeniem o możliwości wniesienia odwołania w dniu 3.02.2014, termin do złożenia odwołania upływał 17.02.2014 r. Strona złożyła odwołanie 26.02.2014 r., co potwierdza stempel poczty na kopercie, a zatem z uchybieniem terminu do jego wniesienia.
Oceń prawidłowość orzeczenia organu II instancji i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 30

1. Marianna K. w dniu 30 czerwca 2011 r. wezwała Radę Miasta C. do usunięcia naruszenia prawa uchwałą z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie opłaty targowej. Rada Miasta C. uchwałą z dnia 25 sierpnia 2011 r. odpowiedziała na wezwania. Uznała wezwanie do usunięcia naruszenia prawa uchwałą z dnia 16 czerwca 2011 r. za nieuzasadnione. Uchwała stanowiąca odpowiedź na wezwanie została doręczona Mariannie K. w dniu 30 sierpnia 2011 r. Marianna K. w dniu 23 września 2011 złożyła skargę na uchwałę w sprawie opłaty targowej na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.
Wskaż przewidywane rozstrzygniecie sądu administracyjnego i umotywuj stanowisko.

2. Prezydent miasta, po rozpoznaniu wniosku A.B. i Z.B., postanowieniem z lipca 2000 r. pozytywnie zaopiniował projekt podziału nieruchomości położonej w K., stanowiącej działkę o nr ewid. 32. Postanowieniem ze stycznia 2013 r. SKO stwierdziło, iż postanowienie prezydenta miasta z lipca 2000 r. wydane zostało z naruszeniem prawa, to jest przepisów o właściwości w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. (pkt 1 postanowienia). Jednocześnie w pkt 2 kolegium nie stwierdziło nieważności postanowienia ze względu na jednoczesne wystąpienie przesłanki negatywnej o jakiej mowa w art. 156 § 2 k.p.a., tj. upływu 10 lat od dnia doręczenia postanowienia. Dnia 26 sierpnia 2013 r. do SKO wpłynął sprzeciw prokuratora okręgowego od postanowienia SKO ze stycznia 2013 r., w którym zarzucił wskazanemu postanowieniu rażące naruszenie prawa, to jest przepisów art. 7, art. 124 § 1 i § 2 i art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Formułując wskazany zarzut wniósł o stwierdzenie nieważności postanowienia SKO ze stycznia 2013 r.
Dokonaj oceny legalności sprzeciwu prokuratora w świetle przepisów k.p.a. i umotywuj stanowisko.

3. W listopadzie 2013 r. wojewoda wniósł skargę do WSA na uchwałę rady miejskiej z 27 kwietnia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. W skardze wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności powyższej uchwały w całości. Rada miasta uwzględniła tę skargę i w dniu 16 grudnia 2013 r. podjęła uchwałę w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały rady miasta z dnia 27 kwietnia 2004 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w zw. z art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Rozstrzygnięciem nadzorczym ze stycznia 2014 r. wojewoda stwierdził nieważność uchwały rady miasta z 16 grudnia 2013 r. na podstawie art. 91 ust.1 ustawy o sam. gminnym w zw. z art. 28 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wojewoda wskazał, że tryb stwierdzania nieważności uchwał rady gminy oraz podmioty uprawnione do stwierdzenia nieważności uchwały zostały określone w art. 91 ust. 1 oraz art. 93 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym. Zgodnie z tymi przepisami do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy uprawniony jest organ nadzoru oraz sąd administracyjny. Natomiast żaden przepis nie daje radzie gminy kompetencji do stwierdzenia nieważności własnej uchwały. W ocenie wojewody, podjęcie przez radę gminy uchwały stwierdzającej nieważność swojej wcześniejszej uchwały stanowi naruszenie wyżej wymienionych przepisów oraz art. 94 ust. 3 Konstytucji RP.
Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięciem nadzorczego wojewody ze stycznia 2014 r. i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 31

1. Gmina P. zwróciła się do prokuratury rejonowej o wniesienie do sądu administracyjnego skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze, tj. uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej z dnia 29 grudnia 2011 r. Nr 2/X/2011 stwierdzającą nieważność § 2 pkt 1 uchwały Nr XII/179/11 Rady Gminy P. z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie podatku od nieruchomości. Gmina P. zarzuciła Kolegium RIO wydanie jej z naruszeniem art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przez błędne uznanie, że § 2 pkt 1 uchwały z dnia 24 listopada 2011 r. wprowadza zwolnienia od podatku od nieruchomości o charakterze przedmiotowo-podmiotowym. Uzasadniając swoje stanowisko Gmina podniosła, że w § 2 pkt 1 uchwały wprowadziła „zwolnienia gruntów, budynków lub ich części oraz budowli stanowiące mienie komunalne zajęte na realizację zadań określonych w art. 7 ust. 1 pkt 6-10 ustawy o samorządzie gminnym, z wyjątkiem nieruchomości lub ich części wynajmowanych osobom trzecim na prowadzenie działalności gospodarczej i cele mieszkalne", które mają charakter wyłącznie przedmiotowy, ponieważ odnoszą się do części przedmiotów opodatkowania jakimi są grunty, budynki lub ich części oraz budowle, stanowiące mienie komunalne, a nie jak wskazała to Regionalna Izba Obrachunkowa podmiotowo – przedmiotowe.
   Dokonaj oceny prawidłowości stanowiska Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej wyrażonego w rozstrzygnięciu nadzorczym oraz możliwości jego zakwestionowania przez prokuratora stosownie do wniosku Gminy P.

2. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją ze stycznia 2012 r. utrzymał w mocy własną decyzję wydaną w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku S. K. dotyczącego przetwarzania jego danych osobowych przez prokuraturę rejonową. Powyższą decyzję otrzymały strony postępowania administracyjnego: S. K. oraz prokurator rejonowy wraz z pouczeniem, że przysługuje na nią skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, którą wnosi się za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Przedmiotową decyzję prokurator rejonowy otrzymał w dniu 10 stycznia 2012 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru w aktach administracyjnych sprawy). Pismem z dnia 8 lutego 2012 r. nadanym w urzędzie pocztowym w dniu 10 lutego 2012 r. prokurator rejonowy złożył za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego na ww. decyzję.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. W listopadzie 2013 r. wojewoda wniósł skargę do WSA na uchwałę rady miejskiej z 27 kwietnia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. W skardze wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności powyższej uchwały w całości. Rada miasta uwzględniła tę skargę i w dniu 16 grudnia 2013 r. podjęła uchwałę w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miasta z dnia 27 kwietnia 2010 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w zw. z art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
   Dokonaj oceny legalności działań Rady Miasta podjętych na skutek skargi wojewody do WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 32

1. Rada miejska uchwałą nr X/3/2003 z października 2013 r. stwierdziła wygaśnięcie mandatu radnego R. I. wybranego w okręgu nr (..) z listy nr (..) KWW "(..)". Wojewoda po otrzymaniu tej uchwały, wszczął postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia jej nieważności i po jego przeprowadzeniu rozstrzygnięciem nadzorczym z listopada 2013 r. wydanym na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy o samorządzie gminnym stwierdził nieważność tej uchwały. Powołał się na to, że przedmiotowa uchwała podjęta została bez podstawy prawnej, bowiem w analizowanej sprawie nie doszło do naruszenia zakazu łączenia mandatu radnego z wykonywaniem określonych w odrębnych przepisach funkcji lub działalności. Powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze zostało zaskarżone do WSA przez prokuratora okręgowego, który rozstrzygnięciu temu zarzucił obrazę prawa materialnego i wniósł o jego uchylenie.
Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją ze stycznia 2012 r. utrzymał w mocy własną decyzję wydaną w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku S. K., dotyczącego przetwarzania jego danych osobowych przez prokuraturę rejonową. Powyższą decyzję otrzymały strony postępowania administracyjnego: S. K. oraz prokurator rejonowy wraz z pouczeniem, że przysługuje na nią skarga do WSA, którą wnosi się za pośrednictwem GIODO, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Przedmiotową decyzję prokurator rejonowy otrzymał 10 stycznia 2012 r. Pismem z 8 lutego 2012 r., nadanym w urzędzie pocztowym 10 lutego 2012 r., prokurator rejonowy złożył za pośrednictwem GIODO skargę do WSA na ww. decyzję. Wskazał w niej m.in, że do wniesienia skargi przez prokuratora ma zastosowanie termin wskazany w art. 53 § 3 ustawy P.p.s.a., zgodnie z którym, prokurator może wnieść skargę w terminie sześciu miesięcy od dnia doręczenia stronie rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej, a w pozostałych przypadkach w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie aktu lub podjęcia innej czynności uzasadniającej wniesienie skargi.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. Wójt gminy postanowieniem ze stycznia 2010 r. stwierdził brak konieczności zobowiązywania inwestora A. do wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko projektowanego przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie sortowni odpadów. Postanowienie to stało się ostateczne. Prokurator pismem ze stycznia 2016 r. wniósł do SKO na podstawie art. 184 § 1 k.p.a. sprzeciw od powyższego postanowienia wójta gminy, domagając się stwierdzenia jego nieważności. SKO na podstawie art. 105 § 1 w związku z art. 126 i art. 184 § 1 k.p.a., postanowieniem z marca 2016 r. umorzyło postępowanie w przedmiotowej sprawie. Wskazało, że zgodnie z art. 184 § 1 k.p.a. prokuratorowi służy prawo wniesienia sprzeciwu tylko od decyzji ostatecznej, jeżeli przepisy kodeksu lub przepisy szczególne przewidują wznowienie postępowania, stwierdzenie nieważności decyzji albo jej uchylenie lub zmianę. Dlatego też sprzeciw prokuratora nie może dotyczyć ostatecznych postanowień. Organ wskazał, iż brak jest normy prawnej, która rozciągałaby uprawnienie prokuratora wynikające z art. 184 § 1 k.p.a. na postanowienia. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, na skutek wniosku prokuratora, który odwołał się do art. 126 k.p.a. i twierdził, że skoro prokurator może kwestionować decyzje, to tym bardziej postanowienia, SKO postanowieniem z czerwca 2016 r. utrzymało w mocy własne postanowienie z marca 2016 r.
Dokonaj oceny zgodności z prawem postanowienia SKO i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 33

1. WSA wyrokiem z 18.05.2004 r. oddalił skargę prokuratora na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody z dnia 18 listopada 2003 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały rady miejskiej z dnia 13.10.2003 r. w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego R. I. W uzasadnieniu sąd wywodził, że podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego R. I. stanowią przepisy ustawy Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw oraz ustawy o samorządzie gminnym. Wojewoda, jak i prokurator obszernie odnieśli się do przesłanki określonej w ustawie o samorządzie gminnym stanowiącej o zakresie prowadzenia działalności gospodarczej. Jednakże nie wykazali, że działalność radnego, jako członka rady nadzorczej powszechnej spółdzielni spożywców jest działalnością wykonywaną „z wykorzystaniem mienia komunalnego" i co wchodzi w skład tego mienia.
   Dokonaj oceny legalności wyroku WSA wydanego na skutek skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Decyzja z kwietnia 2015 r. prezydent miasta ustalił na wniosek T.O. warunki zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego pn.:budynek mieszkalny jednorodzinny na działce nr 2 w K. Pismami z 7.05.2015 r. B.M. i A.M. złożyli odwołanie od decyzji do SKO wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Wyjaśnili, że mimo znajdujących się w aktach zwrotnych potwierdzeń odbioru przesyłki zawierających odpis decyzji z ich nazwiskiem M., decyzja ta nie została im doręczona i żadne z nich podpisu na zwrotkach nie złożyło. Decyzji zaś zarzucili brak rzetelnej analizy urbanistycznej oraz naruszenie kontynuacji istniejącej zabudowy. Postanowieniem z sierpnia 2015 r. SKO odmówiło przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. Wyjaśniło, że ze zwrotnych potwierdzeń odbioru przesyłek wynika, iż 16.04.2015 r. odwołujący się odebrali przesyłkę zawierającą odpis decyzji, co oznacza, że termin do wniesienia odwołania upłynął 30.04.2015 r. Odwołanie zostało zatem wniesione po terminie. W skardze do sądu B.M. i A.M. zarzucili naruszenie przepisów postępowania podnosząc okoliczności, jak w odwołaniu. W kolejnym piśmie z października 2015 r. skarżący podtrzymali skargę i załączyli postanowienie z października 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie podrobienia podpisów A.M. i B.M. wskazując, że z jego uzasadnienia bezspornie wynika, że podpisy nakreślone na zwrotnych potwierdzeniach odbioru decyzji nie są ich podpisami.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. Pismem z maja 2015 r. prokurator wniósł o wszczęcie postępowania administracyjnego mającego na celu skierowanie K.J. na badanie lekarskie w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem. W uzasadnieniu odwołał się do przesyłanej w załączeniu kserokopii opinii lekarskiej, dotyczącej stanu zdrowia K.J., z której wynikało, iż choruje ona na jedną z chorób o podłożu autoimmunologicznym, przebiegającą z nadczynnością tarczycy. Zdaniem prokuratora owe schorzenie nasuwa wątpliwości co do zdolności kierowania pojazdami przez K.J. Decyzją z czerwca 2015 r. starosta skierował K. J., posiadającą uprawnienia kat. B, na badania lekarskie. W odwołaniu od decyzji, stanowiącym w całości wydruk pisma sporządzonego na komputerze, K. J. podniosła, iż brak jest jakichkolwiek uzasadnionych zastrzeżeń co do stanu jej zdrowia i nie istnieją przeciwwskazania zdrowotne do kierowania pojazdami. SKO decyzją z sierpnia 2015 r. utrzymało skarżoną decyzję w mocy stwierdzając w uzasadnieniu, że dopiero przedmiotowe badanie, przeprowadzone przez uprawnionego lekarza, pozwoli na weryfikację zastrzeżeń co do stanu zdrowia kierowcy.
   Dokonaj oceny legalności decyzji SKO i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 34

1. WSA w wyrokiem z maja 2014 r. oddalił skargę prokuratora na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody z 18 listopada 2013 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały rady miejskiej z października 2013 r. w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego A.B. W uzasadnieniu sąd wywiódł, że wojewoda, jak i prokurator obszernie odnieśli się do przesłanki określonej w art. 24f ustawy o samorządzie gminnym stanowiącej o zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże nie wykazali, że działalność radnego jest działalnością wykonywaną „z wykorzystaniem mienia komunalnego" i co wchodzi w skład tego mienia. Prokurator wniósł skargę kasacyjną od wyroku i zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędne uznanie, że radny rady miejskiej, będący członkiem rady nadzorczej spółdzielni spożywców prowadzącej działalność z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, nie zarządza jej działalnością i nie narusza ustawowego zakazu łączenia mandatu radnego z funkcją zarządzającego działalnością gospodarczą tej osoby, skutkującego wygaśnięciem jego mandatu.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie NSA i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z grudnia 2015 r. prezydent miasta odmówił przyznania A.S. zasiłków rodzinnych. Strona odwołała się od decyzji do SKO twierdząc, że organ niewłaściwie ustalił dochody jej rodziny. SKO postanowieniem z lutego 2016 r. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wyjaśniło, że z akt sprawy wynika, iż skarżący odebrał decyzję 28 grudnia 2015 r., czego dowodem jest znajdujący się w aktach dokument odbioru. Termin do wniesienia odwołania upłynął stronie z dniem 11 stycznia 2016 r. A.S wniósł odwołanie 19 stycznia 2016 r. a zatem po terminie, mimo pouczenia o trybie odwoławczym i nie złożył wniosku o jego przywrócenie. A.S wniósł skargę do WSA i wskazał, że przesyłki nie odebrał on, ani żaden z dorosłych domowników, gdyż we wskazanym dniu nikogo nie było w domu. Poinformował, że na zwrotnym potwierdzeniu odbioru figuruje podpis M.S z dopiskiem dorosły domownik, jednakże ta osoba nie jest domownikiem, o czym zakomunikował telefonicznie członkowi SKO jeszcze przed rozstrzygnięciem sprawy. Podał mu też, że doręczyciel nie był w miejscu jego zamieszkania, nie zostawił informacji o próbie doręczenia przesyłki. Podpis M.S. prawdopodobnie należy do jego matki, która zamieszkuje w lokalu znajdującym się przy sąsiedniej ulicy, której doręczyciel przekazał korespondencję do A.S. Dodał, że w przeszłości już tak bywało, że listonosz jej doręczał przesyłki dla A.S.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

3. Roman W. zamieszkały w K. posiadający bezterminowe uprawnienie do kierowania pojazdem kategorii B, C, BE oraz CE, stwierdzone dokumentem prawa jazdy wydanym przez Starostę K. w maju 2002 r., wnioskiem z lutego 2013 r. wystąpił w trybie art. 18 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami o wydanie wtórnika prawa jazdy z powodu zmiany danych obejmujących adres zamieszkania. Starosta K. w lutym 2013 r. wydał Romanowi W. dokument prawa jazdy ważny do lutego 2028 r., stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem kategorii B oraz BE do lutego 2028 r., a także kategorii C oraz CE do lutego 2018 r. Materialnoprawną podstawą tej czynności stanowił art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o kierujących pojazdami. Roman W. pismem z marca 2013 r. skierowanym do SKO wniósł odwołanie od wydanego mu prawa jazdy z zaznaczonym okresem ważności. SKO decyzją z maja 2013 r. po rozpatrzeniu odwołania Romana W., utrzymało w mocy decyzję Starosty K.
   Dokonaj oceny legalności decyzji SKO i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 35

1. WSA wyrokiem z 12.10.2012 r. oddalił skargę G.K. na decyzję SKO z maja 2012 r. w przedmiocie przyznania zasiłku celowego. Wnioskiem z dnia 22.10.2012 r. skarżący zwrócił się o sporządzenie uzasadnienia wyroku oraz przywrócenie terminu do jego złożenia. W uzasadnieniu podał, iż z powodu ciężkiej choroby znalazł się w szpitalu i nie mógł uczestniczyć w rozprawie, o czym informował telefonicznie. Do wniosku dołączył kartę informacyjną leczenia szpitalnego, z której wynika, że przebywał w szpitalu od 12 do 19.10.2012 r. WSA postanowieniem z 6.11.2012 r. odmówił skarżącemu przywrócenia terminu do zgłoszenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W uzasadnieniu wskazał, że w tej sprawie skarżący uzasadnił uchybienie terminu niemożnością obecności na rozprawie z uwagi na przebywanie w okresie od 12 do 19.10.2012 r. w szpitalu z powodu owrzodzenia jelita grubego. W ocenie sądu pierwszej instancji powyższa okoliczność nie uzasadnia przywrócenia terminu. WSA podniósł, że obecność G.K. na rozprawie nie była obowiązkowa, a jego nieobecność nie stanowiła przeszkody do wydania wyroku. Przywrócenie terminu może nastąpić tylko z ważnych powodów. Na okoliczność zaistnienia choroby uniemożliwiającej prowadzenie spraw i dokonywanie czynności powinno być przedstawione stosowne zaświadczenie lekarskie. Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący telefonicznie poinformował sekretariat sądu o tym, że nie będzie mógł stawić się na rozprawę z powodu pobytu w szpitalu. Zdaniem sądu pierwszej instancji oznacza to, że choroba skarżącego nie miała niespodziewanego lub nagłego charakteru i nie uniemożliwiała mu również osobistego działania (nadania wniosku pocztą) albo posłużenia się inną osobą do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.
Dokonaj oceny legalności orzeczenia WSA i umotywuj stanowisko.

2. Pismem z lipca 2013 r. prokurator wniósł skargę na uchwałę rady miejskiej z czerwca 2013 r. w sprawie rozpatrzenia postulatu R.B. w przedmiocie podjęcia uchwały w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego K.O. Prokurator zarzucił uchwale istotne naruszenie prawa polegające na odmowie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego w sytuacji zaniechania zaprzestania przez niego w terminie 3 miesięcy od złożenia ślubowania prowadzenia działalności gospodarczej (rolniczej) z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy w postaci działek rolnych i formalnie dzierżawionych od Gminy Z. przez członka jego rodziny.
Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

3. Pismem złożonym 7 stycznia 2015 r. w sprawie ze skargi kasacyjnej „O" Sp. z o.o. od wyroku WSA, uczestnik postępowania Alan B. wniósł o wyłączenie od orzekania w tej sprawie sędziego WSA - R.W. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że sędzia R.W. mógł świadczyć usługi związane ze sprawą poprzez utrzymywanie kontaktów z sędziami WSA, którzy wydali zaskarżony wyrok i konsultować z nimi rozstrzygnięcia w sprawie. Zgodnie zaś z art. 18 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy w sprawach, w których świadczył jakiekolwiek usługi związane ze sprawą. Sędzia R.W. złożył oświadczenie, że nie zachodzą przesłanki przewidziane w art. 18 § 1 i 19 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wyłączające go od rozpoznania tej sprawy, jak również nie istnieją inne okoliczności, które mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.
Dokonaj oceny skuteczności wniosku Alana B. i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 36

1. Uchwałą z kwietnia 2010 r. rada miejska na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym postanowiła utrzymać limit dopłat do wody pitnej dostarczanej przez kopalnie i zakłady chemiczne siarki z ujęcia zlokalizowanego w miejscowości W., w ilości $5m^3$ miesięcznie dla indywidualnych odbiorców na terenie miasta i gminy zgodnie z rozliczeniem na podstawie wskazań urządzenia pomiarowego. Skargę na ww. uchwałę do WSA w sierpniu 2015 r. złożył prokurator wnosząc o stwierdzenie jej nieważności i zarzucając istotne naruszenie art. 18 ust. 1 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w zw. z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, polegające na utrzymaniu limitu dopłat do wody pitnej bez umocowania prawnego i podstawy ustawowej. Podniósł, że art. 18 ust. 1 u.s.g. nie daje podstawy do wydania aktu prawa miejscowego. W ocenie skarżącego zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, bowiem zawiera elementy prawa miejscowego obowiązującego na terenie Miasta O. Zawiera normę generalną, bowiem skierowana została do mieszkańców gminy - właścicieli nieruchomości, odbiorców indywidualnych wody i odprowadzania ścieków, oraz normę abstrakcyjną, wyrażającą się w obowiązku ponoszenia opłat za dostarczaną wodę i odprowadzenie ścieków.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Wójt gminy postanowieniem z 2012 r. stwierdził brak konieczności zobowiązywania inwestora „X" do wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko projektowanej sortowni odpadów. Postanowienie to stało się ostateczne. Prokurator pismem z lutego 2015 r. wniósł do SKO sprzeciw od ww. postanowienia wójta gminy, domagając się stwierdzenia jego nieważności. Wskazał, że zgodnie z art. 184 § 1 k.p.a. prokuratorowi służy prawo wniesienia sprzeciwu tylko od decyzji ostatecznej, jeżeli przepisy kodeksu lub przepisy szczególne przewidują wznowienie postępowania, stwierdzenie nieważności decyzji albo jej uchylenie lub zmianę. W ocenie prokuratora, skoro może on zaskarżyć rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, to tym bardziej wolno mu zaskarżyć rozstrzygnięcie incydentalne, czyli postanowienie.
   Dokonaj oceny skuteczności poglądu prokuratora wyrażonego w sprzeciwie i umotywuj stanowisko.

3. Anna B. zamieszkała w K. posiadająca bezterminowe uprawnienie do kierowania pojazdem kategorii B, stwierdzone dokumentem prawa jazdy wydanym przez Prezydenta Miasta K. w maju 2010 r., wnioskiem z czerwca 2013 r. wystąpiła w trybie art. 18 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami o wydanie wtórnika prawa jazdy z powodu zmiany danych dotyczących miejsca zamieszkania. Prezydent Miasta K. w lipcu 2013 r. wydał Annie B. dokument prawa jazdy ważny do czerwca 2028 r., stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem kategorii B do czerwca 2028 r. Materialnoprawną podstawą tej czynności stanowił art. 18 ust. 2 pkt 2 u.k.p. Anna B. pismem z lipca 2013 r. skierowanym do SKO wniosła odwołanie od wydanego jej prawa jazdy z zaznaczonym okresem ważności.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie SKO i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 37

1. Prokurator w lutym 2015 r. wniósł do WSA skargę na uchwałę rady miasta z 25.09.2013 r. w sprawie wyrażenia zgody na zbycie udziału we współwłasności nieruchomości oraz na udzielenie bonifikaty od ceny nieruchomości gruntowej, na mocy której rada miasta wyraziła zgodę na sprzedaż Stowarzyszeniu „S" Oddział Z. udziału do 2/3 w prawie własności nieruchomości o pow. 500 m^2, położonej w Z. przy ulicy K., oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (..) w obr. (..), zabudowanej budynkiem usługowym, stanowiącym własność Gminy, na cele pożytku publicznego i upoważniła Burmistrza do udzielenia bonifikaty od ceny udziału w wysokości 98%, w całości. Akt wszedł w życie z dniem podjęcia. Prokurator zażądał stwierdzenia nieważności uchwały, jako niezgodnej z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami, w świetle których nieruchomość może być zbywana w drodze bezprzetargowej, jeżeli przedmiotem zbycia jest udział we współwłasności, a zbycie następuje na rzecz innych współwłaścicieli nieruchomości. Na mocy ww. uchwały zbycie udziału następuje na rzecz organizacji pożytku publicznego, która nie jest współwłaścicielem nieruchomości. W odpowiedzi rada miasta wniosła o oddalenie skargi.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuj stanowisko.

2. Wnioskiem z 2014 r. prokurator zwrócił się do starosty o wszczęcie z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie skierowania Z. M., posiadającego prawo jazdy kat. B na badanie lekarskie w przedmiocie istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi. Podał, że w postępowaniu przygotowawczym w oparciu o dokumentację medyczną i wyniki badań sądowo-psychiatrycznych ustalono, że Z. M. cierpi na schizofrenię paranoidalną. Decyzją z 2014 r. starosta skierował Z. M. na badanie lekarskie informując w uzasadnieniu, że strona musi się poddać badaniu w terminie 30 dni od daty otrzymania decyzji w dowolnym woj. ośrodku medycyny pracy. Następnie starosta wydał decyzję z 2015 r. na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o kierujących pojazdami, którą orzekł o zatrzymaniu Z. M. prawa jazdy z powodu nieprzedstawienia w wyznaczonym terminie orzeczenia lekarskiego.W odwołaniu od tej decyzji Z. M. zarzucił, że nie może poddać się badaniom lekarskim z uwagi na brak środków w wysokości 520 zł, jeśli otrzymałby tę kwotę od organu lub prokuratora niezwłocznie podda się badaniu.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie SKO i umotywuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 19.03.14 r. WSA umorzył postępowanie sądowe. W uzasadnieniu wskazał, że W.A. pismem z 3.12.13 r. wniosła skargę na bezczynność Ministra Finansów w zakresie rozpatrzenia zażalenia na postanowienie oddalające skargę na czynności egzekucyjne. Już po wniesieniu skargi, 18.12.13 r. Minister rozpatrzył zażalenie i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy. Z chwilą doręczenia postanowienia 3.01.14 r. ustała bezczynność Ministra. W chwili rozpoznania skargi przez WSA, Minister nie pozostawał w bezczynności, zatem postępowanie sądowe stało się bezprzedmiotowe i podlegało umorzeniu. Sąd stwierdził, że nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku strony o zwrot kosztów sądowych. Skarżąca wniosła skargę kasacyjną na powyższe rozstrzygnięcie zarzucając naruszenie art. 199 i art. 201 § 1 p.p.s.a. poprzez brak zasądzenia zwrotu kosztów. Wywiodła, iż po skutecznym wniesieniu skargi na bezczynność, organ wydając oczekiwany akt działał w trybie określonym w art. 54 § 3 p.p.s.a. W związku z powyższym Sąd I instancji powinien umorzyć postępowanie z przyczyny określonej w art. 54 § 3 p.p.s.a., tj. w wyniku uwzględnienia skargi przez organ i w konsekwencji stosownie do art. 199 i art. 201 § 1 p.p.s.a. zasądzić dla skarżącej od organu zwrot kosztów w postaci zwrotu kosztów sądowych.
Dokonaj oceny skuteczności zarzutu skargi kasacyjnej i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 39

1. Uchwałą z 28 kwietnia 2011 r. nr VIII/42/11 rada gminy uchwaliła regulamin korzystania z sal wiejskich na terenie gminy. Na powyższą uchwałę, w zakresie jej § 3 ust. 2, wojewoda wniósł skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Wyrokiem z dnia 26 września 2013 r. sygn. II SA/2/13 wojewódzki sąd administracyjny oddalił powyższą skargę. Od wskazanego wyroku wojewoda wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Dnia 29 listopada 2013 r. do wojewódzkiego sądu administracyjnego wpłynęła skarga prokuratora rejonowego na uchwałę rady gminy z dnia 28 kwietnia 2011 roku nr VIII/42/11, również w zakresie jej § 3 ust. 2. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. II SA/1500/13. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 r. wojewódzki sąd administracyjny zawiesił w tej sprawie postępowanie sądowoadministracyjne na zgodny wniosek stron wskazując nadto, że jest to również zasadne do czasu rozpoznania przez Naczelny Sąd Administracyjny skargi kasacyjnej wojewody wniesionej w sprawie II SA/2/13. Wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. sygn. akt II OSK 120/13 Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok z dnia 26 września 2013 r. sygn. II SA/2/13 oraz stwierdził nieważność § 3 ust. 2 zaskarżonej uchwały.
   Sformułuj stanowisko, jakie powinien zająć prokurator w tej sytuacji w sprawie z jego skargi, i je umotywuj.

2. W grudniu 2013 r. doręczono K.M. decyzję z listopada 2013 r. o odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników. W uzasadnieniu decyzji zostało zawarte pouczenie o terminie i sposobie jej zaskarżenia. W marcu 2014 r. K.M. wniosła pismo kwestionujące doręczoną jej decyzję, domagając się przywrócenia terminu do wniesienia od niej odwołania. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, powołując się na przepisy k.p.a. mające zastosowanie w postępowaniu prowadzonym przez KRUS oraz przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przewidujące, że jeżeli przepisy k.p.a. nakazują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, organ w tych przypadkach wydaje decyzję, decyzją z kwietnia 2014 r. stwierdził uchybienie terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jednocześnie pouczył K.M., że ma prawo zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od doręczenia decyzji, co też K.M. uczyniła wnosząc w terminie, pismo zatytułowane „odwołanie od decyzji". Decyzją z maja 2014 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego utrzymał w mocy decyzję z kwietnia 2014 r.
   Dokonaj oceny legalności decyzji Prezesa KRUS z maja 2014 r. i umotywuj stanowisko.

3. W dniu 16 lutego 2015 r. samorządowe kolegium odwoławcze przekazało do wojewódzkiego sądu administracyjnego skargę J. P. na decyzję samorządowego kolegium odwoławczego ze stycznia 2015 r. w przedmiocie odmowy przyznania zasiłku celowego. Z prezentaty na skardze wynika, iż została ona wniesiona do samorządowego kolegium odwoławczego w dniu 29 grudnia 2014 r. Zaskarżoną decyzję doręczono skarżącej w dniu 14 stycznia 2015 r., co poświadczyła na zwrotnym potwierdzenia odbioru korespondencji znajdującym się w aktach sprawy.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 40

1. Prokurator rejonowy wniósł skargę na uchwałę rady miejskiej z sierpnia 2001 r. w sprawie określenia czasu pracy placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności na terenie miasta i gminy, zarzucając tej uchwale istotne naruszenie prawa poprzez nieuprawnione ustalenie w jej § 1 ust. 4 i 5, iż naruszenie ciszy nocnej w przypadkach określonych w pkt 2 i 3 stanowić będzie podstawę do uchylenia zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, a także do wypowiedzenia umowy najmu lokalu użytkowego z zasobów gminnych. Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w części, co do § 1 ust. 4 oraz ust. 5. Po otrzymaniu skargi, uchwałą z czerwca 2011 r. rada miejska uchyliła zaskarżoną przez prokuratora rejonowego uchwałę z sierpnia 2001 r. Przekazując skargę sądowi, rada miejska nie odniosła się merytorycznie do skargi. Pismem z lipca 2011 r. prokurator cofnął skargę z uwagi na ogłoszenie uchwały z czerwca 2011 r. w dzienniku urzędowym województwa oraz na fakt, że na podstawie kwestionowanego przepisu § 1 ust. 4 uchwały sierpnia 2001 r. nie zostały podjęte żadne decyzje skutkujące uchyleniem zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, a także wypowiedzeniem umowy najmu lokalu użytkowego z zasobów gminy.
   Dokonaj oceny prawidłowości stanowiska prokuratora o cofnięciu skargi i umotywuj stanowisko.

2. Samorządowe kolegium odwoławcze przekazało do wojewódzkiego sądu administracyjnego skargę A.B. na decyzję tego organu z 9 lutego 2016 r. w przedmiocie odmowy przyznania zasiłku celowego. Z prezentaty na skardze wynikało, iż została ona wniesiona do samorządowego kolegium odwoławczego 29 stycznia 2016 r. Zaskarżoną decyzję doręczono skarżącej w dniu 12 lutego 2016 r. WSA postanowieniem odrzucił skargę jako złożoną przedwcześnie. Skargę kasacyjną od tego postanowienia wojewódzkiego sądu administracyjnego wniosła J. P., reprezentowana przez adwokata z urzędu. Zaskarżając postanowienie zarzuciła naruszenie 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. w związku z art. 53 § 1 p.p.s.a. i art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie. W uzasadnieniu wskazała, że przepisy art. 53 § 1 w związku z art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. nie normują sytuacji wniesienia skargi przed formalnym doręczeniem decyzji. W ocenie strony skarżącej w braku wyraźnej regulacji prawnej odnoszącej się do wniesienia skargi przed jej formalnym doręczeniem, należy zastosować interpretację korzystną dla obywatela, tj. postąpić zgodnie z obowiązującą w prawie publicznym zasadą, iż to co nie zakazane, jest dozwolone (art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. a contrario).
   Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej i umotywuj stanowisko.

3. „J" sp. z o.o. złożyła wniosek do WSA o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w sprawie ze skargi prokuratora rejonowego na uchwałę Rady Gminy N. z marca 2010 r. nr X/12/2010 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego na lokalizację elektrowni wiatrowych z infrastrukturą towarzyszącą w rejonie miejscowości M., G. i S. Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2015 r. WSA odmówił spółce dopuszczenia do udziału w postępowaniu. Odpis postanowienia z dnia 17 grudnia 2015 r. został przesłany na adres spółki podany we wniosku i skutecznie doręczony w dniu 11 stycznia 2016 r. W dniu 18 stycznia 2016 r. spółka nadała na adres sądu, za pośrednictwem firmy kurierskiej DHL zażalenie na postanowienie z dnia 17 grudnia 2015 r. Zażalenie to zostało doręczone do siedziby sądu przez kuriera w dniu 19 stycznia 2016 r.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu w sprawie z zażalenia sp. „J" i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 41

1. Pismem z marca 2014 r. prokurator wniósł skargę na bezczynność burmistrza miasta w wydaniu decyzji w sprawie, w której w październiku 2013 r. wystąpił w trybie art. 182 k.p.a. o wszczęcie postępowania w przedmiocie wymeldowania P. P. Następnie pismem z kwietnia 2014 r. skargę cofnął z uwagi na wydanie przez burmistrza miasta decyzji w sprawie. Postanowieniem z kwietnia 2014 r. WSA umorzył postępowanie sądowe ze skargi prokuratora. Wskazał, że w rozpatrywanej sprawie skarga dotyczyła bezczynności burmistrza miasta w wydaniu decyzji administracyjnej. W dniu złożenia skargi organ ten był bezczynny ponieważ nie wydał decyzji w sprawie, lecz bezczynność ta została usunięta poprzez wydanie decyzji w kwietniu 2014 r. Oceniając skuteczność cofnięcia skargi, sąd nie stwierdził zaistnienia przesłanek określonych w art. 60 P.p.s.a. stojących na przeszkodzie uwzględnieniu cofnięcia skargi.
   Dokonaj oceny słuszności orzeczenia WSA i umotywuj stanowisko.

2. Wojewódzki sąd administracyjny stosownie do art. 58 § 1 pkt 2 P.p.s.a. postanowieniem z 2015 r., odrzucił skargę A. D. na uchwałę rady miasta z 25 lutego 2014 r. w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu „T". Skarga w trybie art. 101 ust.1 ustawy o sam. gminnym została poprzedzona wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa z 2 kwietnia 2015 r., na które rada nie udzieliła odpowiedzi. W uzasadnieniu WSA wskazał, że skarga została wniesiona z uchybieniem terminu do jej wniesienia, który upłynął dnia 1 czerwca 2015 r., ponieważ skarżący wysłali ją bezpośrednio do sądu w dniu 1 czerwca 2015 r., zaś sąd, po jej otrzymaniu w dniu 8 czerwca 2015 r., wysłał skargę do organu w dniu 9 czerwca 2015 r. W skardze kasacyjnej A.D. reprezentowany przez pełnomocnika zarzucił naruszenie przepisów postępowania polegające na nieuwzględnieniu wprowadzenia strony skarżącej w błąd przez organ, co do adresata skargi, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniósł, że strona skarżąca nie dotrzymała terminu przewidzianego na złożenie skargi na uchwałę rady miasta w związku z nieprawidłowym pouczeniem przez pracownika organu, że skargę należy złożyć bezpośrednio do wojewódzkiego sądu administracyjnego.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej A.D. i umotywuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 2013 r. WINB odmówił stwierdzenia nieważności postanowienia PINB z 2010 r., którym zatwierdzono ugodę zawartą w 2009 r., pomiędzy A. W. współwłaścicielką nieruchomości przy ul. Jasnej 2 w P., a Z. C. i B. C. współwłaścicielami nieruchomości przy ul. Jasnej 2a w P., dotyczącą zapewnienia prawidłowości przebiegu przewodów kominowych we wspólnej ścianie pomiędzy budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi, zlokalizowanymi na nieruchomościach przy ul. Jasnej 2 i 2a w P. Postępowanie o stwierdzenie nieważności wszczęto na wniosek A. W. oraz J. W. z 2012 r., w którym zarzucili, że zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa, gdyż nieruchomość, której dotyczyła ugoda była objęta wspólnością małżeńską, a J. W. nie brał udziału w jej zawarciu. W zażaleniu na postanowienie A. W. i J. W. wskazali, iż orzeczenie rażąco narusza art. 37 k. r. i o., dotyczący zgody współmałżonka na dokonanie czynności prawnej. GINB postanowieniem utrzymał postanowienie organu I instancji w mocy stwierdzając jedynie, że brak udziału J. W. w postępowaniu może stanowić przesłankę wznowienia postępowania stosownie do art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., natomiast nie stanowi rażącego naruszenia prawa.
   Oceń prawidłowość orzeczenia GINB i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 42

1. Pismem z kwietnia 2015 r. prokurator okręgowy wniósł skargę na bezczynność Burmistrza Miasta i Gminy O. w wydaniu decyzji w sprawie, w której w październiku 2014 r. wystąpił w trybie art. 182 k.p.a. o wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie wymeldowania P. P. z lokalu przy ul w O. Następnie pismem z maja 2015 r. skargę cofnął z uwagi na wydanie przez Burmistrza Miasta i Gminy O. decyzji w sprawie w maju 2015 r. Postanowieniem z czerwca 2015 r. wojewódzki sąd administracyjny umorzył postępowanie sądowe ze skargi prokuratora okręgowego.
Wskaż jakie okoliczności powinien rozważyć sąd przystępując do rozpoznania pisma prokuratora zawierającego oświadczenie o cofnięciu skargi i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z 8.04.14 r. prezydent miasta określił „C" Sp. z o.o., zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości. Decyzję doręczono Spółce 9.04.14 r. W dniu 28.04.14 r. „C" wystąpiła do SKO z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, wnosząc jednocześnie odwołanie. Uzasadniając wniosek o przywrócenie terminu wskazała, że 10.04.14 r. ustanowiła pełnomocnika, który 17.04.14 r. nagle zachorował, co uniemożliwiło mu wykonywanie obowiązków zawodowych. Niezdolność do pracy trwała od 18 do 28.04.14 r. Podkreśliła, że pełnomocnik prowadzi indywidualną kancelarię, nie zatrudnia żadnego pracownika i nie mógł posłużyć się innymi osobami przy dokonaniu tej czynności. Postanowieniem z 30.06.14 r. SKO odmówiło spółce przywrócenia terminu do wniesienia odwołania uznając nie spełniła przesłanki braku winy w uchybieniu terminu. Wskazało, że pełnomocnik od 10.04.14 r., tj. dnia uzyskania pełnomocnictwa i pierwszego dnia terminu do wniesienia odwołania, do 18.04.14 r. nie podjął żadnych działań w celu wniesienia odwołania od decyzji w ustawowym terminie, w żaden sposób nie uprawdopodobnił, że w okresie od 18.04.14 r. do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, tj. 23.04.14 r. (kiedy był chory co wykazał zaświadczeniem lekarza sądowego stwierdzającym ostre zapalenie oskrzeli), nie mógł nie tylko osobiście, ale i przy skorzystaniu z pomocy innych osób, wnieść odwołania. Samo twierdzenie pełnomocnika strony, iż nie mógł posłużyć się innymi osobami jest gołosłowne, a z dokumentu pełnomocnictwa nie wynika zakaz udzielania dalszych pełnomocnictw.
Dokonaj oceny legalności postanowienia SKO i umotywuj stanowisko.

3. Postanowieniem z lutego 2016 r. WSA odrzucił zażalenie „O" sp. z o.o. na postanowienie WSA z 17.12.2015 r. o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu w sprawie ze skargi prokuratora na uchwałę rady gminy z 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego na lokalizację elektrowni wiatrowych z infrastrukturą towarzyszącą w rejonie miejscowości M., G. i S. W uzasadnieniu sąd wskazał, że odpis postanowienia WSA z 17.12.2015 r. został przesłany na adres spółki podany we wniosku i doręczony 11.01.2016 r. W dniu 18.01.2016 r. spółka nadała na adres Sądu, za pośrednictwem firmy kurierskiej DHL, zażalenie na postanowienie z dnia 17.12.2015 r. Zażalenie to zostało doręczone do siedziby Sądu przez kuriera 19.01.2016 r., a więc po upływie terminu do jego wniesienia. Spółka wniosła zażalenie na postanowienie zarzucając w nim, iż zażalenie przesłane za pośrednictwem kuriera DHL skutkowało dochowaniem terminu.
Dokonaj oceny skuteczności zażalenia spółki „O" i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu uzasadniając swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 44

1. Decyzją z marca 2015 r. Prezydent Miasta J. stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa centrum handlowego" w J." Decyzja doręczona została stronom biorącym udział w postępowaniu tj. wnioskodawcy i "Cezar" Sp. z o.o. Pismem z marca 2015 r. (w terminie otwartym dla wnioskodawcy i spółki „Cezar") odwołanie od ww. decyzji złożył prokurator, który wyraził niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji i zarzucił mu obrazę art. 7 oraz art. 77 § 1 k.p.a., a także naruszenie art. 107 § 3 k.p.a., i art. 80 k.p.a. Wskazując na powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania. Postanowieniem z kwietnia 2015 r. SKO stwierdziło niedopuszczalność odwołania wniesionego przez prokuratora, albowiem nie brał on udziału w postępowaniu przed organem I instancji. Pismem z 10 kwietnia 2015 r. prokurator wniósł do WSA skargę na ww. postanowienie kolegium domagając się jego uchylenia z uwagi na naruszenie art. 183 § 1 k.p.a. oraz art. 188 k.p.a. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż przepisy te nie stanowią podstawy prawnej do wniesienia przez prokuratora odwołania od nieostatecznej decyzji administracyjnej w sytuacji, gdy przed jej wydaniem nie zgłosił on udziału w toczącym się postępowaniu.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Skargą z 16 lipca 2015 r. złożoną na podstawie art. 93 ust. 1 i art. 94 ustawy o samorządzie gminnym oraz przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Wojewoda zakwestionował uchwałę Rady Miasta z 23 listopada 2014 r. Nr XI/9/14 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, której zarzucił sprzeczność z prawem wynikającą z faktu niedochowania wymogów procedury opracowania planu. WSA podzielając argumentację wojewody, wyrokiem stwierdził nieważność uchwały. Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła gmina. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy. W ocenie skarżącego kasacyjnie organ nadzoru nie wyczerpał obowiązku wezwania do usunięcia naruszenia prawa przed wniesieniem skargi, a także uchybił 30-to dniowemu ustawowemu terminowi do jej złożenia. Zdaniem gminy 30-to dniowy termin do wniesienia takiej skargi określony został w art. 53 § 1 P.p.s.a i rozpoczął się z upływem ostatniego dnia terminu do wydania przez organ nadzoru rozstrzygnięcia nadzorczego. Wskazała, że w przedmiotowej sprawie termin ten upłynął 2.02.2014 r., zaś wojewoda wniósł skargę dopiero 16.07.2014 r., co winno skutkować odrzuceniem skargi.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej gminy i umotywuj stanowisko.

3. Pismem z lutego 2016 r. prokurator zaskarżył do WSA uchwałę rady gminy z 11.06.2010 r. w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie gminy. Prokurator zarzucił uchwale, że została podjęta z istotnym naruszeniem prawa poprzez przekroczenie delegacji zawartej w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków polegające na wprowadzeniu w § 2 tzw. słowniczka, czyli definicji terminów używanych w tym akcie, stanowiących powtórzenie terminów zdefiniowanych w ustawie. Na tej podstawie prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 uchwały rady gminy. W odpowiedzi na skargę rada gminy wniosła o umorzenie postępowania. W jej ocenie naruszenie, które wskazał prokurator jest nieistotne, a ponadto prokurator nie wyczerpał środków zaskarżenia.
   Dokonaj oceny zasadności poglądu wyrażonego przez radę gminy w odpowiedzi na skargę prokuratora.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 45

1. Na skutek sprzeciwu prokuratora starosta wznowił postępowanie, a następnie decyzją wydaną na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 i art. 145 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.a., uchylił własną decyzję w sprawie wydania A.L. prawa jazdy i odmówił mu wydania uprawnienin do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. "C". Po rozpoznaniu odwołania A.L., SKO utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu wskazało, iż z wyciągu aktu oskarżania i protokołu przesłuchania A.L. nadesłanego przez prokuratora wynika, że S.T. przyznał się do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia o ukończeniu kursu na prawo jazdy kategorii C dla A. L., w którym poświadczył nieprawdę, iż A. L. uczestniczył w stanowiących integralną część kursu zajęciach teoretycznych dających podstawę do wystawienia zaświadczenia i których odbycie jest niezbędne przed przystąpieniem do egzaminu państwowego na prawo jazdy tej kategorii. Z aktu oskarżenia wynika też, że M.S. przyznał się do wystawienia orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami przez A.L. pomimo nieprzeprowadzenia jego badań. W ocenie SKO dokumenty w postaci zaświadczenia o ukończeniu szkolenia i orzeczenie lekarskie okazały się fałszywe, popełnienie przestępstwa oczywiste, a wznowienie postępowania było niezbędne dla uniknięcia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważnej szkody dla interesu publicznego. W skardze do WSA, A. L. stwierdził, że obowiązkiem organu było przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, a nie poprzestanie na analizie aktu oskarżenia, gdyż postępowanie karne rządzi się odrębnymi zasadami w ramach określonej taktyki procesowej.
Dokonaj oceny skuteczności skargi A.L. i umotywuj stanowisko.

2. Postanowieniem z grudnia 2015 r. WSA odrzucił skargę H. D. na postanowienie wojewody z września 2015 r. W uzasadnieniu stwierdził, że zaskarżonym postanowieniem wojewoda na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził niedopuszczalność zażalenia na postanowienie starosty z lipca 2015 r. o odmowie zawieszenia postępowania w sprawie wywłaszczenia. Wskazał, że zgodnie z art. 101 § 3 k.p.a. zażalenie służy wyłącznie na postanowienie w sprawie zawieszenia albo odmowy podjęcia zawieszonego postępowania. Zatem kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne, w drodze odrębnej skargi, jest wyłączona w sprawach, które w toku postępowania administracyjnego są załatwiane postanowieniem, na które nie służy zażalenie. Skargę kasacyjną złożyła H. D., która zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie prawa procesowego, tj. art. 133 § 1 p.p.s.a. przez błędne prawne usankcjonowanie przez WSA wydanego z naruszeniem art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. skarżonego postanowienia.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie NSA i umotywuj stanowisko.

3. Skargą z maja 2015 r. skierowaną do wojewódzkiego sądu administracyjnego J.A. zakwestionował postanowienie z dnia 18 maja 2015 r. wydane przez Wojewodę na podstawie art. 37 k.p.a., jako organ wyższego stopnia, w związku niezałatwieniem przez organ I instancji sprawy w terminie określonym w art. 35 k.p.a. Pismem z czerwca 2015 r. J.A. zwrócił się do sądu o przyznanie prawa pomocy w zakresie obejmującym zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie radcy prawnego. Wojewódzki sąd administracyjny postanowieniem z dnia 22 września 2015 r. odmówił J.A. przyznania prawa pomocy stwierdzając, że stosownie do art. 247 p.p.s.a. prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi.
Dokonaj oceny legalności stanowiska WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 47

1. Wójt gminy decyzją z 2012 r. uznał G. N., na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. Na wniosek wójta gminy, starosta decyzją z 2012 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów zatrzymał G. N. prawo jazdy w zakresie kat. B do czasu ustania przyczyn, które spowodowały jego zatrzymanie. Sprzeciwem ze stycznia 2013 r. prokurator zaskarżył decyzję starosty z 2012 r., wnosząc o jej uchylenie w całości. W uzasadnieniu podniósł, że decyzja starosty została wydana na podstawie przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, który jest uregulowaniem prawnym analogicznym do nieobowiązującego już od dnia 1 października 2008 r. przepisu art. 5 ustawy o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej. Na mocy wyroku z 2009 r., opublikowanego w Dz. U. z 25 września 2009 r., Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepis ten jest niezgodny z Konstytucją RP. Zdaniem prokuratora powyższe uzasadnia uchylenie przedmiotowej decyzji na podstawie art. 145 a § 1 k.p.a. Decyzją z 2013 r. starosta odmówił uwzględnienia sprzeciwu wyjaśniając, że starosta jako organ administracji publicznej nie ma możliwości odstąpienia od stosowania kwestionowanego przez prokuratora przepisu art. 5 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów.
   Dokonaj oceny zgodności z prawem rozstrzygnięcia starosty wydanego na skutek sprzeciwu prokuratora i umotywuj stanowisko.

2. Wojewoda działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym., wniósł do WSA skargę na uchwałę rady gminy ze stycznia 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru. Jednobrzmiącymi pismami z października 2015 r. I. N., S. S. wnieśli o dopuszczenie ich w charakterze uczestników postępowania sądowego wszczętego powyższą skargą, wskazując, że w ich przekonaniu zaskarżony plan jest prawidłowy, a oni jako właściciele nieruchomości położonych w granicach planu miejscowego oraz w związku z zawarciem umów dzierżawy pod elektrownie wiatrowe mają interes prawny w jego utrzymaniu. Ponadto pismem z dnia 29 października 2015 r. wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu złożyła spółka W. uzasadniając, iż będąc inwestorem planującym realizację inwestycji w postaci farmy wiatrowej na terenie gminy U. oraz stroną umów dzierżawy nieruchomości przeznaczonych pod budowę infrastruktury farmy ma interes prawny w niniejszym postępowaniu. WSA odmówił dopuszczenia wskazanych podmiotów do udziału w postępowaniu. Stwierdził, że uwzględniając charakter i przedmiot zainicjowanego w sprawie postępowania sądowego, które wynika z realizacji ustawowych uprawnień nadzorczych wojewody nad organami gminy - osoba, która nie jest uczestnikiem postępowania nadzorczego, nie może być uczestnikiem postępowania przed sądem administracyjnym (chyba, że ustawa wyraźnie tak stanowi - co nie ma miejsca w sprawie).
   Dokonaj oceny legalności stanowiska WSA i umotywuj stanowisko.

3. W. T. wniósł do sądu administracyjnego skargę na Radę Miejską w A. w przedmiocie działania Burmistrza A. w zakresie udostępnienia informacji publicznej. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w A. stwierdziła, że nie jest organem właściwym do rozstrzygnięcia skargi na bezczynność Burmistrza A. czyli organu, do którego W.T skierował żądanie w sprawie z zakresu dostępu do informacji publicznej.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 48

1. W. D. wniósł skargę na uchwałę rady miejskiej z 29 grudnia 2015 r. w sprawie budżetu gminy na 2016 rok (Dz. Urz.Woj. z 2016 r, poz. 165). Powołał się na art. 101 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zarzucił uchwale rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały oraz o zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu skargi wskazał, że uchwała budżetowa została podjęta w sprzeczności z trybem prac nad projektem uchwały budżetowej określonym w uchwale rady miejskiej dnia 21 września 2010 r. w sprawie trybu prac nad projektem uchwały budżetowej. Zgodnie z ustalonym trybem prac nad projektem budżetu stałe komisje rady miały wypracować opinię o projekcie uchwały budżetowej. Ostateczna opinia o projekcie uchwały budżetowej powstaje w oparciu o opinie poszczególnych komisji i jest sporządzana przez komisję budżetu, finansów, handlu i usług. W analizowanym przypadku niezgodność z trybem polegała na tym, że o zagospodarowaniu dodatkowych środków nie mogły zadecydować stałe komisje w pełnym składzie, których skarżący jest członkiem na swoich posiedzeniach, a zadecydował jednoosobowo i arbitralnie ich przewodniczący. Skarga została poprzedzona wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa i została wniesiona z zachowaniem terminu określonego w art. 53 par. 2 p.p.s.a.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi wniesionej w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym i umotywuj stanowisko.

2. Wojewoda wniósł do WSA skargę na uchwałę rady gminy z 2 marca 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla T. domagając się stwierdzenia nieważności § 20 zaskarżonej uchwały. W odpowiedzi na skargę wójt gminy popierając zarzuty skargi wniósł o umorzenie postępowania sądowego. Wójt wyjaśnił, że na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi rada gminy skorzystała z możliwości autokontroli i w dniu 19 sierpnia 2015 r. podjęła uchwałę uwzględniającą skargę wojewody i stwierdzającą nieważność § 20 uchwały z 2 marca 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla T. uznając, że organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego przysługuje kompetencja do stwierdzenia nieważności własnego aktu w trybie autokontroli określonej w art. 54 § 3 ustawy p.p.s.a.
   Dokonaj oceny legalności działań rady gminy podjętych na skutek skargi wojewody i uzasadnij stanowisko.

3. W dniu 19 czerwca 2015 r. D. W. wniósł osobiście, bezpośrednio do wojewódzkiego sądu administracyjnego, skargę z dnia 18 czerwca 2015 r. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z maja 2015 r. utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta Miasta G. z marca 2015 r., kierującą skarżącego na badania psychologiczne w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdami. Zaskarżone rozstrzygnięcie wraz z prawidłowym pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, zostało doręczone pełnomocnikowi strony skarżącej w dniu 20 maja 2015 r. Sąd przekazał skargę Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w K. w dniu 22 czerwca 2015 r., celem nadania jej dalszego biegu stosownie do wymogu zawartego w treści art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.– Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
   Dokonaj oceny skuteczności skargi D.W. i umotywuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 50

1. W. G. F. i Z. F. złożyli skargę do WSA na bezczynność burmistrza w przedmiocie rozpoznania wniosku o wydanie zezwolenia na usunięcie drzew i krzewów. Zarządzeniem z dnia 12 kwietnia 2016 r. sąd wezwał pełnomocnika skarżących do wykazania, czy przed wniesieniem skargi do sądu skarżący wyczerpali środek zaskarżenia poprzez skierowanie do organu wyższego stopnia zażalenia na bezczynność burmistrza oraz nadesłanie kopii tego wezwania wraz z dowodem jego nadania (złożenia) – w terminie 7 dni, od dnia otrzymania niniejszego wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi, stosownie do art. 58 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Powyższe wezwanie zostało doręczone pełnomocnikowi skarżących w dniu 20 kwietnia 2016 r. W dniu 25 kwietnia 2016 r. pełnomocnik skarżących złożył pismo, w którym oświadczył, że działając w imieniu skarżących cofa ich skargę na bezczynność burmistrza.
   Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuj stanowisko.

2. Decyzją z lutego 2015 r. prezydent miasta na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości orzekł o odpłatnym przekształceniu prawa użytkowania wieczystego ustanowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, położonej w A. przysługujące C. C. w prawo własności. Jednocześnie określił wysokość opłaty za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości na kwotę 409 728,00 zł. Pismem z kwietnia 2015 r. prokurator wniósł sprzeciw zarzucając, iż decyzja została wydana z naruszeniem prawa dającym podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego tj. przepisu, który wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 marca 2015 r., K 29/13 został uznany za niezgodny z Konstytucją RP (art. 145a k.p.a.) Domagał się wznowienia postępowania, uchylenia tej decyzji i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy. Decyzją z maja 2015 r. prezydent, powołując się na art. 151 § 1 pkt 2 w zw. z art. 145a k.p.a. orzekł o uchyleniu własnej ostatecznej decyzji z lutego 2015 r., i w to miejsce postanowił odmówić przekształcenia prawa użytkowania wieczystego ustanowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, przysługujące C. C. – w prawo własności. Strona w odwołaniu zarzuciła decyzji prezydenta rażące naruszenie prawa.
   Wskaż przewidywaną decyzję wojewody i umotywuj stanowisko.

3. Zarządzeniem przewodniczącego wydziału w WSA z października 2015 r., sygn. akt II SA/ 763/15 skarżący został wezwany do uiszczenia wpisu sądowego w kwocie 200 zł w sprawie ze skargi na decyzję wojewody z sierpnia 2015 r. w przedmiocie odmowy uchylenia we wznowionym postępowaniu decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na rozbudowę pawilonu handlowego, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Na to zarządzenie skarżący wniósł zażalenie, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazał, że WSA postanowieniem z lipca 2012 r., sygn. akt II SA/ 234/12 w sprawie ze skargi na decyzję wojewody z lutego 2012 r. przyznał skarżącemu prawo pomocy w zakresie częściowym obejmującym zwolnienie z obowiązku uiszczenia każdorazowej opłaty sądowej w zakresie przekraczającym kwotę 50 zł. Sprawa ta, po wyroku WSA z 4 kwietnia 2013 r., ponownie wróciła do sądu wojewódzkiego pod sygnaturą rozpatrywanej obecnie sprawy II SA/ 763/15 i dlatego, zdaniem skarżącego, jest objęta przyznanym już prawem pomocy.
   Dokonaj oceny skuteczności zażalenia i umotywuj stanowisko.